

USTAWA

z dnia.....

o zmianie ustawy o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji

Art. 1. W ustawie z dnia 22 grudnia 2004 r. - o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 281, poz. 2784) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Ustawa określa zasady:

- 1) funkcjonowania systemu handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, którego celem jest ograniczenie tych emisji w sposób opłacalny i ekonomicznie efektywny;
- 2) zatwierdzania projektów Wspólnych Wdrożeń, sposób wykorzystania pozyskanych w ramach tych projektów jednostek redukcji.”,

2) w art. 3:

a) dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a. Charakterystyce taksacyjnej części lasu – rozumie się przez to opis oraz zestawienie wartości cech wyodrębnionego terytorialnie fragmentu lasu, wchodzącego w skład gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych, wykorzystywane do obliczenia akumulacji dwutlenku węgla przez ten fragment lasu;”,

b) uchyla się pkt 3,

c) dodaje się pkt 5a – 5e w brzmieniu:

„5a) gospodarce leśnej – rozumie się przez to gospodarkę leśną w rozumieniu art.

6 ust.1. ustawy z dnia 28 września 1991 r o lasach (Dz. U. 2005 r. nr 45 poz. 435; Dz. U. 2005 r. Nr 157 poz.1315; Dz. U. 2005 r. Nr 167 poz.1399; Dz. U. 2005 r. Nr 175 poz.1460; Dz. U. 05. 175. 142), z wyłączeniem czynności w zakresie gospodarowania, pozyskiwania oraz zbywania zwierzyny lub jej części;

5b) gospodarstwie leśnym – rozumie się przez to odpowiednio zorganizowany zespół składników materialnych i niematerialnych, do którego odnoszą się przepisy ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, przeznaczony do prowadzenia gospodarki leśnej;

5c) grupie prowadzących gospodarstwa leśne – rozumie się przez to co najmniej dwóch prowadzących gospodarstwa leśne, którzy, w celu wypełnienia warunku, o którym w odniesieniu do minimalnej powierzchni lasów jest mowa w art. 5a ust.1, postanowili prowadzić wspólnie działania, o których mowa w art. 5d ust. 2;

5d) grupie gospodarstw leśnych – rozumie się przez to gospodarstwa leśne, należące do grupy prowadzących gospodarstwo leśne;

5e) zarządzającym grupą gospodarstw leśnych – rozumie się przez to osobę fizyczną, prowadzącą działalność gospodarczą, oraz każdy inny podmiot, realizujący w imieniu

i na rzecz grupy prowadzących gospodarstwa leśne działania, o których mowa w art. 5 d ust.2; ”,

d) dodaje się pkt. 6a w brzmieniu:

„6a) las – rozumie się przez to las w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach;”,

e) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) instalacji nowej - rozumie się przez to instalację, która powinna być objęta systemem handlu uprawnieniami do emisji ale:

a) nie została ujęta w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji lub

b) w której dokonano zmiany charakteru funkcjonowania lub rozbudowy, powodujących wzrost emisji z tej instalacji lub

c) w której w związku z przejściem produkcji z zamkniętej instalacji nieobjętej lub objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji nastąpił ponadplanowy wzrost emisji;”,

e) dodaje się pkt 8a w brzmieniu:

„8a) instalacji czasowo wykluczonej – rozumie się przez to instalację, dla której w danym okresie rozliczeniowym nie przyznano uprawnień do emisji, pomimo że spełnia ona kryteria, powodujące objęcie jej systemem handlu uprawnieniami do emisji;”,

f) dodaje się pkt 9a w brzmieniu:

„9a) limicie emisji - rozumie się przez to maksymalną sumaryczną emisję substancji dla danego roku z instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji, która została czasowo wykluczona, określa się na podstawie liczby uprawnień do emisji, które byłyby przydzielone dla prowadzącego instalację w przypadku niewykluczenia tej instalacji z krajowego systemu;”,

g) dodaje się pkt 10a i 10b w brzmieniu:

„10a) jednostka pochłaniania – rozumie się przez to jeden megagram dwutlenku węgla zakumulowanego przez lasy w wyniku określonych działań, podjętych w ramach gospodarki leśnej;

10c) linii bazowej – rozumie się przez to szacunkową wielkość emisji gazów cieplarnianych, jaka miałyby miejsce w przypadku braku projektu wspólnych wdrożeń (gdyby projekt nie został zrealizowany) lub jego alternatywnego skonstruowania, która stanowi poziom odniesienia pozwalający wyliczyć redukcję emisji gazów cieplarnianych;

10b) niezależnej jednostce - rozumie się przez to jednostkę akredytowaną przez Komitet Nadzorujący¹ do wykonywania oceny lub weryfikacji projektów wspólnych wdrożeń;”,

h) dodaje się pkt 13a - 13e w brzmieniu:

---

¹Komitet Nadzorujący – Komitet ustanowiony decyzją 10/CMP.1-wdrażanie art. 6 Protokołu z Kioto- nadzorujący weryfikację jednostek redukcji emisji powstałych na skutek realizacji projektów wspólnych wdrożeń.

- „13a) prowadzącym gospodarstwo leśne rozumie się przez to każdy podmiot prowadzący gospodarkę leśną zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, w tym w szczególności gospodarstwo rolne, jeśli w jego skład wchodzi lasy, oraz Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, traktowane jako jeden prowadzący gospodarstwo leśne; przez prowadzącego gospodarstwo leśne należy także rozumieć, zarządzającego grupą gospodarstw leśnych;
- 13b) prowadzącym instalację – rozumie się przez to prowadzącego instalację w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. –Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.²⁾);
- 13c) przyznanej emisji – rozumie się przez to emisję przyznaną państwu uprawnionemu zgodnie z Protokołem z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu sporządzony w Kioto dnia 11 grudnia 1997r. (Dz. U. z 2005r. Nr 203, poz.1684) - wyrażone w ekwiwalencie;
- 13d) redukcji bezpośredniej emisji – rozumie się przez to redukcję emisji uzyskaną, w wyniku realizacji projektu wspólnych wdrożeń, na danej instalacji objętej wspólnotowym system handlu uprawnieniami do emisji;
- 13e) redukcji pośredniej emisji – rozumie się przez to redukcję emisji uzyskaną na instalacjach objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji w wyniku realizacji projektu wspólnych wdrożeń, kiedy nie można zidentyfikować, na których instalacjach powstała ta redukcja;” ,

i) dodaje się pkt 14a w brzmieniu:

„14a) udziale w pochłanianiu – rozumie się przez to, wyrażoną w jednostkach pochłaniania, ilość dwutlenku węgla pochłoniętego przez lasy w określonym czasie w wyniku działań prowadzącego gospodarstwo leśne w ramach gospodarki leśnej, z uwzględnieniem zalesiania gruntów w ramach powiększania zasobów leśnych, o którym mowa w art. 14. ust. 1 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, oraz z uwzględnieniem gruntów wylesionych;” ,

j) pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) uprawnieniu do emisji - rozumie się przez to uprawnienie do wprowadzania do powietrza w określonym czasie ekwiwalentu w przypadku gazów cieplarnianych lub 1 Mg jednej z pozostałych substancji;” ,

k) uchyla się pkt 18;

l) dodaje się pkt 17a w brzmieniu:

„17a) wylesianiu gruntów – rozumie się przez to faktyczne wyłączenie lasów z produkcji leśnej w rozumieniu ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i

---

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 115, poz.1229, z 2002 r. Nr 74, poz.676, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz.1271, Nr 233, poz.1957, z 2003 r. Nr.46, poz. 392, Nr 80, poz. 717 i 721, Nr 162, poz.1568, Nr 175, poz. 1693, Nr 190, poz. 1865, Nr 217, poz. 2124, z 2004 r. Nr 19, poz. 177, Nr 49, poz. 464, Nr 70, poz. 631, Nr 91, poz. 875, Nr 92, poz. 880, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1263, Nr 273, poz. 2703, Nr 281, poz. 2784, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 62, poz. 552, Nr 113, poz. 954, Nr 130, poz. 1087, Nr 132, poz. 1110, Nr 163, poz. 1362, Nr 62, poz. 552, Nr 167, poz. 1399, Nr 169, poz. 1420, Nr 175, poz.1458, M.P. z 2005 Nr 53, poz. 734, Nr 57, poz 782, Dz. U. Z 2005 Nr 25, poz. 220, nr 113, poz. 954, Nr 249, poz. 2104.

leśnych (DZ. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266)³⁾, jeśli grunty po ich wyłączeniu pozostają we władaniu prowadzącego gospodarstwo leśne;”,

m) dodaje się pkt 20 w brzmieniu:

„20) zamknięciu instalacji - rozumie się przez to likwidację instalacji, skutkującą trwałym zakończeniem produkcji;”,

3) uchyla się art. 4 :

4) w art. 5:

a) w ust. 1, pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji, zwanego dalej „wspólnotowym systemem”,

2) krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji, zwanego dalej „krajowym systemem”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. System obejmuje instalacje, w tym instalacje czasowo wykluczone”,

c) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Uprawnienia do emisji są przyznawane prowadzącym instalacje objęte systemem, a dla instalacji czasowo wykluczonych określa się limit emisji”;

d) uchyla się ust. 3

5) dodaje się art. 5a - 5.d w brzmieniu:

„Art. 5a

1. Wspólnotowym systemem, mogą zostać objęte również gospodarstwa leśne lub grupy gospodarstw leśnych, w których lasy zajmują co najmniej 300 ha powierzchni.

2. Prowadzącemu gospodarstwo lub zarządzającemu grupą gospodarstw leśnych objętych wspólnotowym systemem przyznawane są uprawnienia do emisji.

Art. 5b.

Objęcie wspólnotowym systemem gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych następuje, na wniosek prowadzącego gospodarstwo leśne lub zarządzającego grupą gospodarstw leśnych, w drodze decyzji Krajowego Administratora, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw środowiska.

1. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

1) oznaczenie prowadzącego gospodarstwo leśne i jego adres zamieszkania lub siedziby,

2) oznaczenie prowadzących gospodarstwa leśne, należących do grupy prowadzących gospodarstwa leśne, ze wskazaniem i oznaczeniem zarządzającego grupą gospodarstw leśnych,

3) określenie lokalizacji, przeciętnego wieku i składu gatunkowego drzewostanów oraz powierzchni lasów, wchodzących w skład gospodarstw leśnych lub grupy gospodarstw leśnych,

4) informację o tytułach prawnych do lasów wchodzących w skład gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych,

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 49, poz.464, Dz. U. z 2005, Nr 175, poz. 1462, Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 63

- 5) informację o planowanych działaniach w zakresie gospodarki leśnej, mających na celu wzmoczenie pochłaniania dwutlenku węgla przez lasy, w tym poprzez zalesianie gruntów,
  - 6) informację o przewidywanym wylesianiu gruntów,
  - 7) proponowane szczegółowe procedury monitorowania pochłaniania dwutlenku węgla przez lasy, z odpowiednim uwzględnieniem art. 41 a.
2. Do wniosku należy dołączyć dokument potwierdzający powstanie grupy gospodarstw leśnych i wyznaczenie zarządzającego grupą gospodarstw leśnych oraz dokument potwierdzający uprawnienie do występowania w obrocie prawnym przez zarządzającego tą grupą.
  3. Termin składania wniosków, o których mowa w ust. 1, upływa na trzy miesiące przed terminem, o którym mowa w art. 18. ust. 1, z uwzględnieniem art. 18. ust. 3.

Art. 5c.

1. W decyzji, o której mowa w art. 5b ust 1, określa się:

- 1) substancję objętą wspólnotowym systemem, do pochłaniania której obowiązane jest gospodarstwo leśne lub grupa gospodarstw leśnych
- 2) wartość współczynnika „w”, o którym mowa w art. 15 b ust.3 pkt. 7,
- 3) wymagania w zakresie monitorowania pochłaniania substancji przez lasy;
- 4) wymagania w zakresie raportowania, o którym mowa w art. 40 ust. 2 a.,

2. Kopię decyzji Krajowy Administrator przesyła wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska właściwemu ze względu na siedzibę prowadzącego gospodarstwo leśne.

Art. 5 d.

1. W celu spełnienia wymogu dotyczącego powierzchni lasów, o którym mowa w art. 5 a ust.1, prowadzący gospodarstwa leśne mogą porozumiewać się w sprawie traktowania ich gospodarstw leśnych jako grupy gospodarstw leśnych.

2. W celu wspólnego:

- 1) rozliczania uprawnień do emisji,
- 2) sporządzania :
  - a) prognozy, o której mowa w art. 15 b ust. 1,
  - b) informacji , o których mowa w art. 16 a ust. 1,
  - c) sprawozdań, o których mowa w art. 40 ust. 2b,

prowadzący gospodarstwa leśne są obowiązani do wyznaczenia zarządzającego grupą gospodarstw leśnych, działającego w imieniu i na rzecz grupy prowadzących gospodarstwa leśne.

3. Zarządzającym grupą gospodarstw leśnych może być w szczególności:

- 1) stowarzyszenie, którego członkami są wszyscy lub niektórzy prowadzący gospodarstwa leśne, wchodzące w skład grupy gospodarstw leśnych,
- 2) inna osoba prawna, której działalność jest związana z leśnictwem,
- 3) nadleśnictwo,
- 4) osoba fizyczna, prowadząca działalność gospodarczą.

6) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6

Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, kierując się potrzebą ograniczania emisji, określi, dla wspólnotowego systemu w drodze rozporządzenia dla wspólnotowego systemu :

- 1) rodzaje instalacji objętych systemem;
- 2) wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji;
- 3) okresy rozliczeniowe ;
- 4) gazy cieplarniane objęte systemem;
- 5) współczynniki ocieplenia wykorzystywane do obliczania ekwiwalentu.”;

7) dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a

Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, kierując się potrzebą ograniczania emisji, określi, dla krajowego systemu, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje instalacji objętych systemem;
- 2) wartości progowe odniesione do zdolności produkcyjnych instalacji;
- 3) długość okresy rozliczeniowe;
- 4) substancje objęte systemem.”;

8) w art. 7

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instalacja objęta krajowym systemem, na wniosek prowadzącego instalację, może zostać czasowo - na okres rozliczeniowy - wykluczona z tego systemu.”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Czasowe wykluczenie instalacji może nastąpić, jeżeli prowadzący instalację zobowiąże się, że wielkość emisji z tej instalacji nie przekroczy określonego w decyzji, o której mowa w ust. 3 limitu emisji wynikającego z liczby uprawnień do emisji, które byłyby przydzielone dla tego prowadzącego instalację w przypadku niewykluczenia tej instalacji z krajowego systemu.”

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Czasowe wykluczanie instalacji następuje w drodze decyzji Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji, zwany dalej „Krajowy Administrator” po uzgodnieniu z organem właściwym do wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie Prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska”

d) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„ 3a. Krajowy Administrator przesyła kopię wydanej decyzji, o której mowa w ust. 3, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”

9) art. 8 pkt. 6) otrzymuje brzmienie:

„6) zobowiązanie się prowadzącego instalację, która ma być wykluczona, do nieprzekroczenia wielkości emisji wynikającej z liczby uprawnień do emisji, które byłyby przyznane dla tej instalacji w przypadku niewykluczenia jej z krajowego systemu”.

10) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9

1. Organami właściwymi w sprawach systemu są:
  - 1) Minister właściwy do spraw środowiska;
  - 2) Krajowy Administrator Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji.

2. Minister właściwy do spraw środowiska sprawuje nadzór nad funkcjonowaniem systemu i koordynuje współpracę z międzynarodowymi organizacjami rządowymi.

11) dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a

1. Zadania z zakresu administracji systemu realizuje Krajowy Administrator.
2. Krajowy Administrator jest centralnym organem administracji rządowej.
3. Krajowy Administrator wyłoniony w drodze konkursu jest powoływany przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska. Prezes Rady Ministrów odwołuje Krajowego Administratora. Kadencja Krajowego Administratora trwa 5 lat, licząc od dnia powołania. Krajowy Administrator pełni obowiązki do dnia powołania jego następcy.
4. Zastępców Krajowego Administratora powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw środowiska na wniosek Krajowego Administratora.
5. Krajowy Administrator wykonuje zadania przy pomocy Urzędu Krajowego Administratora, zwanego dalej „UKA”.
6. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze zarządzenia, nadaje statut UKA, określający jego organizację wewnętrzną.
7. Do zadań Krajowego Administratora należy:
  - 1) prowadzenie Krajowego Rejestru Upoważnień do Emisji;
  - 2) wydawanie zezwoleń;
  - 3) prowadzenie bazy danych zawierającej informacje o instalacjach objętych systemem, niezbędnej do opracowania krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji;
  - 4) monitorowanie funkcjonowania systemu, w tym przeprowadzanie przeglądów, analiz i ocen funkcjonowania;
  - 5) opracowywanie projektów krajowych planów rozdziału uprawnień do emisji;
  - 6) udostępnianie projektów krajowych planów rozdziału uprawnień do emisji w postępowaniu prowadzonym z udziałem społeczeństwa
  - 7) opracowywanie raportów dotyczących systemu ;
  - 8) monitorowanie działań związanych z realizacją projektów wspólnych wdrożeń;
  - 9) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu;
8. Nadzór nad Krajowym Administratorem sprawuje minister właściwy do spraw środowiska.

12) dodaje się art. 9b w brzmieniu:

Art. 9b

1. Krajowy Administrator administruje systemem zgodnie z ustawą i przepisami prawa wspólnotowego.
2. Do zadań Krajowego Administratora należy także:
  - 1) udzielanie wyjaśnień, opracowywanie materiałów informacyjnych oraz prowadzenie szkoleń dotyczących funkcjonowania systemu;
  - 2) zarządzanie uprawnieniami przeznaczonymi na aukcje;
  - 3) zarządzanie uprawnieniami przekazanymi w wyniku sprzedaży pozostałości podprocesowych objętych uprawnieniami,
  - 4) zarządzanie jednostkami redukcji emisji,
- 5) Przekazywanie do wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska informacji o:

- a) prowadzących instalacje, którzy w terminie, o którym mowa w art. 32 ust. 5 i art. 45, nie przedłożyli Krajowemu Administratorowi zweryfikowanego raportu, o którym mowa w art. 32 ust. 2 i 4 i art. 45;
  - b) rzeczywistych wielkościach emisji z poszczególnych instalacji wynikających ze zweryfikowanych raportów;
  - c) liczbie uprawnień wykazanych dla danej instalacji w krajowym rejestrze.”
- 6) ocena wniosków o wydanie listów popierających i zatwierdzających projekty wspólnych wdrożeń;
  - 7) prowadzenie listy audytorów uprawnionych do weryfikacji rocznych raportów.”

13) dodaje się art. 9c w brzmieniu:

Art. 9c

Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, zasady wynagradzania pracowników UKA.”,

14) w rozdziale 3 dodaje się art. 9d w brzmieniu:

„Art. 9d

1. Tworzy się Krajowy Rejestr Uprawnień do Emisji, zwany dalej "Krajowym Rejestrem".
2. Krajowy Rejestr składa się z:
  - 1) krajowego rejestru dla wspólnotowego systemu,
  - 2) krajowego rejestru dla krajowego systemu,
3. Krajowy Rejestr dla wspólnotowego systemu stanowi elektroniczną bazę danych. Zasady funkcjonowania Krajowego Rejestru dla wspólnotowego systemu oraz informacje w nim zawarte określa rozporządzenie Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie funkcjonowania i zabezpieczenia systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. L386 z dnia 29.12. 2004, s. 1).”;

15) art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. W Krajowym Rejestrze dla krajowego systemu są gromadzone informacje o:
- 1) zezwoleniach;
  - 2) przyznanym uprawnieniach do emisji;
  - 3) sprzedanych i przeniesionych uprawnieniach do emisji;
  - 4) umorzonych uprawnieniach do emisji;
  - 5) wielkościach dopuszczalnej emisji i emisji rzeczywistej;
  - 6) liczbie uprawnień przeznaczonych na aukcje,
  - 7) uprawnieniach zamienionych na jednostki redukcji emisji,
  - 8) przekazanych jednostkach redukcji emisji.”;

16) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11

Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, formę i układ Krajowego Rejestru dla krajowego systemu oraz sposób jego prowadzenia, uwzględniając konieczność zapewnienia kompletności i przejrzystości informacji zawartych w tym rejestrze.”;

17) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12

1. Każdy prowadzący instalację objętą krajowym systemem lub zarządca grupy instalacji objętych krajowym systemem jest obowiązany do posiadania rachunku w Krajowym Rejestrze dla krajowego systemu.
2. Prowadzący instalację lub zarządca, o których mowa w ust. 1 składa do Krajowego Administratora wniosek o utworzenie rachunku, o którym mowa w ust. 1.”

18) dodaje się art. 12 a w brzmieniu:

„Art. 12a

1. Za utworzenie rachunku w Krajowym Rejestrze dla wspólnotowego systemu i dla krajowego systemu uiszcza się opłatę w wysokości 450 zł.
2. Do wniosku o utworzenie rachunku dołącza się kopie dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w ust. 1.
3. Opłata, o której mowa w ust. 1, wnosi się na wyodrębniony rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.”

19) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13

1.Prowadzący instalację objętą krajowym systemem jest obowiązany do przekazywaniado Krajowego Rejestru dla krajowego systemu informacji, o których mowa w art. 10 ust. 1, na formularzu.

2.Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą zapewnienia kompletności i przejrzystości informacji, określi, w drodze rozporządzenia, dla krajowego systemu wzory formularzy oraz terminy i sposób przekazywania informacji.”;

20) art. 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowy plan sporządza się oddzielnie dla krajowego systemu i dla wspólnotowego systemu”.

21) art. 15 otrzymuje brzmienie

„Art. 15

1. W krajowym planie dla wspólnotowego systemu dla każdego okresu rozliczeniowego określa się:
  - 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji do rozdziału;
  - 2) liczbę uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji;
  - 3) wykaz instalacji wraz z przyznaną dla nich liczbą uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym w poszczególnych latach tego okresu;
  - 4) liczbę uprawnień do emisji stanowiącą krajową rezerwę uprawnień do emisji dla instalacji nowych, w tym liczbę uprawnień do emisji dla każdego roku dla imiennie wskazanych instalacji nowych, o których mowa w art. 3 pkt.8 lit. b i c, które zostały zgłoszone podczas prac nad krajowym planem;
  - 5) liczbę uprawnień do emisji, która stanowi rezerwę przeznaczoną na aukcję;

- 6) liczbę uprawnień do emisji, jakie w każdym roku okresu rozliczeniowego będą stanowić krajową rezerwę uprawnień do emisji dla projektów wspólnych wdrożeń redukujących lub powodujących uniknięcie emisji z instalacji objętych wspólnotowym systemem,
  - 7) procentowy udział jednostek redukcji emisji lub jednostek poświadczonej redukcji emisji w przydzielonej liczbie uprawnień, które mogą być wykorzystane do rocznego rozliczenia,
2. W krajowym planie dla krajowego systemu dla każdego okresu rozliczeniowego, określa się:
    - 1) całkowitą liczbę uprawnień do emisji do rozdziału;
    - 2) liczbę uprawnień do emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji;
    - 3) wykaz instalacji wraz z przyznaną dla nich liczbą uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym w poszczególnych latach tego okresu;
  3. liczbę uprawnień do emisji stanowiącą krajową rezerwę uprawnień do emisji dla instalacji nowych, w tym liczbę uprawnień do emisji dla każdego roku dla imiennie wskazanych instalacji nowych, o których mowa w art. 3 pkt.8 lit. b i c, które zostały zgłoszone podczas prac nad krajowym planem;
  4. W krajowym planie może być ustanowiona operacyjna rezerwa uprawnień na pokrycie zapotrzebowania na uprawnienia wynikającego z nieprzewidzianych wzrostów emisji.

22) dodaje się art. 15 a i art. 15b w brzmieniu:

„Art. 15a

1. Uprawnienia z rezerwy operacyjnej, o której mowa w art. 15 ust. 4 mogą być przeznaczone na pokrycie nieprzewidzianego wzrostu emisji i służyć wyłącznie do rozliczenia się z rzeczywistej emisji. W przypadku, gdy rezerwa ta nie będzie wykorzystana – uprawnienia będą corocznie umarzane.
2. Minister właściwy do spraw środowiska, w przypadku utworzenia rezerwy, o której mowa w art. 15 ust. 4, może określić w drodze rozporządzenia sposób i przypadki, w jakich ta rezerwa będzie mogła być uruchamiana.
3. Minister właściwy do spraw środowiska może określić w drodze rozporządzenia sposób zarządzania i sprzedawania przez Krajowego Administratora uprawnień przeznaczonych na aukcję.”,

Art. 15b

1. Prowadzącemu gospodarstwo leśne lub zarządzającemu grupą gospodarstw leśnych przyznaje się w krajowym planie na cały okres rozliczeniowy taką liczbę uprawnień do emisji, która jest równa zweryfikowanej prognozie udziału gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych w pochłanianiu w tym okresie. Art. 12 stosuje się odpowiednio.
2. Do sporządzania prognozy, o której mowa w ust.1, obowiązany jest prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych.
3. Prowadzący gospodarstwa leśne lub zarządzający grupami gospodarstw leśnych prognozę, o której mowa w ust.1 i ust.2, sporządzają, każdy w swoim zakresie, w ten sposób, że:

Projekt 08.06.2006 r.

1) sporządzają prognozę corocznej sumarycznej powierzchni części lasu, wchodzących w skład gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych, powstałych od roku 1990 oraz w poprzednich okresach rozliczeniowych w wyniku zalesiania gruntów oraz mających powstać na tej drodze w okresie rozliczeniowym, objętym prognozą - poczynając od stanu na początek i koniec pierwszego roku okresu rozliczeniowego, objętego prognozą, a następnie na koniec drugiego i koniec kolejnych lat tego okresu,

2) na podstawie prognozowanej corocznej charakterystyki taksacyjnej części lasu, o których mowa w pkt.1., obliczają przewidywaną łączną akumulację dwutlenku węgla – na początek i koniec pierwszego roku okresu rozliczeniowego, objętego prognozą, oraz na koniec poszczególnych kolejnych lat tego okresu,

3) przewidywany wkład części lasu, o których mowa w ust.1, do udziału w pochłanianiu obliczają za pomocą następującej formuły matematycznej, którą podaje się poniżej przy założeniu, że okres rozliczeniowy liczy pięć lat:

$$W z = (A 1 - A -1) + (A 2 - A 1) + (A 3 - A 2) + (A 4 - A 3) + (A 5 - A 4),$$

w której poszczególne symbole oznaczają:

$W z$ - przewidywany w okresie rozliczeniowym wkład części lasu, powstałych lub mających powstać w wyniku zalesiania gruntów, do udziału w pochłanianiu danego gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych,

$A -1$, $A 2$, $A 3$, $A 4$, $A 5$ - łączna akumulacja, o której mowa w pkt 2, odpowiednio na początku pierwszego roku okresu rozliczeniowego oraz na koniec pierwszego, drugiego, trzeciego, czwartego i piątego roku tego okresu.

4) sporządzają prognozę corocznej powierzchni gruntów, wchodzących w skład gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych, powstałych od roku 1990 oraz w poprzednich okresach rozliczeniowych w wyniku wylesiania gruntów oraz mających powstać na tej drodze w okresie rozliczeniowym, objętym prognozą - na początek i koniec pierwszego roku okresu rozliczeniowego, objętego prognozą, oraz na koniec poszczególnych kolejnych lat tego okresu,

5) przewidywany wpływ (choćby był to wpływ ujemny) gruntów wylesionych na udział w pochłanianiu ($W w$) obliczają odpowiednio do dyspozycji pkt. 3 i pkt 4,

6) sporządzają prognozę corocznej powierzchni oraz charakterystyki taksacyjnej części lasu, wchodzących w skład gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych, istniejących przed rokiem 1990 – na początek i koniec pierwszego roku okresu rozliczeniowego, objętego prognozą, oraz na koniec poszczególnych kolejnych lat tego okresu,

7) przewidywany wkład części lasu, o których mowa w pkt.6., do udziału w pochłanianiu ($W i$) obliczają odpowiednio do dyspozycji pkt. 3 i pkt.4, z zastrzeżeniem, że wkład ten jest redukowany współczynnikiem „w”, mówiącym o wpływie gospodarki leśnej na akumulację netto dwutlenku węgla w lasach, które wchodziły w skład gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych przed rokiem 1990,

8) prognozę podsumowują z zastosowaniem formuły matematycznej: $W c = W z + W w + (W i * w)$, w której $W c$ oznacza prognozowany udział w pochłanianiu w okresie rozliczeniowym, przypisany do gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych.

23) dodaje się art. 16a - 16c w brzmieniu:

„Art. 16a

1. Prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych objętych wspólnotowym systemem obowiązany jest do przekazywania Krajowemu Administratorowi informacji o gospodarstwie leśnym lub grupie gospodarstw leśnych niezbędnych do opracowania krajowego planu.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, obejmują w szczególności:

- 1) ogólną powierzchnię lasu, wchodzącego w skład gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych na początku pierwszego roku okresu rozliczeniowego oraz przewidywaną powierzchnię lasu na koniec poszczególnych lat okresu rozliczeniowego,
- 2) przewidywaną powierzchnię oraz charakterystykę taksacyjną części lasu, powstałych w wyniku zalesiania gruntów:
  - a) od początku 1990 r,
  - b) w poprzednich okresach rozliczeniowych oraz
  - c) w okresie rozliczeniowym, objętym krajowym planemna początku pierwszego roku oraz na koniec poszczególnych lat okresu rozliczeniowego,
- 3) przewidywaną powierzchnię oraz charakterystykę gruntów wylesionych, powstałych w wyniku wylesiania gruntów:
  - a) od początku 1990 r,
  - b) w poprzednich okresach rozliczeniowych oraz
  - c) w okresie rozliczeniowym, objętym krajowym planemna początku pierwszego roku oraz na koniec poszczególnych lat okresu rozliczeniowego,
- 4) przewidywaną powierzchnię oraz charakterystykę taksacyjną części lasów, wchodzących w skład gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych przed rokiem 1990 – na początku pierwszego roku oraz na koniec poszczególnych lat okresu rozliczeniowego,
- 5) prognozę udziału w pochłanianiu sporządzoną z uwzględnieniem zasad, o których mowa w art. 15b ust.3.

3. Krajowy Administrator może zwrócić się do prowadzącego gospodarstwo leśne lub zarządzającego, o których mowa w ust 1, o wyjaśnienie lub uzupełnienia informacji, o których mowa w ust. 2.

Art. 16b

Minister właściwy do spraw środowiska w drodze rozporządzenia określi:

- 1) szczegółowy zakres, wymagania informatyczne, formę, tryb i terminy przekazywania Krajowemu Administratorowi przez prowadzącego gospodarstwo leśne lub zarządzającego grupą gospodarstw leśnych informacji niezbędnych do opracowania projektu krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji
  - 2) szczegółowe zasady określania prognozowanego udziału gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych w pochłanianiu dwutlenku węgla w okresie rozliczeniowym,
- mając na uwadze, że potrzeba prawidłowego opracowania krajowego planu wymaga ujęcia w rozporządzeniu w szczególności:
- 1) listy czynności, wchodzących w skład gospodarki leśnej, powodujących zwiększenie akumulacji dwutlenku węgla z powietrza przez lasy, w szczególności takich, jak: wprowadzanie podszytów, kształtowanie składu gatunkowego oraz wielopiętrowej struktury drzewostanów, odstępowanie od użytkowania głównego zrębami zupełnymi, wykonanie zabiegów pielęgnacyjnych sprzyjających zwiększaniu przyrostu miąższości

drzewostanów, zwiększenie wieku wyrębu drzewostanów, ponowne wprowadzanie roślinności leśnej bez naruszania struktury gleby,

- 2) listy cech, składających się na charakterystykę taksacyjną lasu i charakterystykę gruntów wylesionych, których wartości powinny być ustalane przez prowadzącego gospodarstwo leśne jako warunek wykonania prognozy, o której mowa w art. 15b,
- 3) tabeli przeliczników, pozwalających na ustalanie akumulacji dwutlenku węgla przez lasy oraz grunty wylesione na podstawie wartości cech, o których mowa w pkt.1,
- 4) zasad wytwarzania i wykorzystywania przez Krajowego Administratora danych, o których mowa w art. 16 c ust.5.

Art. 16c

1. Prowadzący gospodarstwa leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych są obowiązani do prowadzenia we własnym zakresie lub na zlecenie informatycznej bazy danych o cechach, składających się na charakterystykę taksacyjną lasu i charakterystykę gruntów wylesionych, pozwalającej na sporządzanie na nośnikach numerycznych i przesyłanie do Krajowego Administratora:
  - 1) prognozy, o której mowa w art. 15. b ust. 3,
  - 2) sprawozdań, o których mowa w art. 40 ust. 2 b,
  - 3) informacji o gospodarstwie leśnym lub grupie gospodarstw leśnych, niezbędnych do opracowania projektu krajowego planu, oraz wniosku o przyznanie uprawnień do emisji,
  - 4) raportu rozliczeniowego
w formie plików numerycznych
2. Prowadzący gospodarstwo leśne, nie będące Państwowym Gospodarstwem Leśnym Lasy Państwowe, lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych mogą wystąpić z wnioskiem do Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych o przeznaczenie środków funduszu leśnego, o których mowa w art. 58 ust. 3 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, na zorganizowanie, założenie i prowadzenie bazy danych, o której mowa w ust.1.
3. Prowadzący gospodarstwo leśne nie będące Państwowym Gospodarstwem Leśnym Lasy Państwowe lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych mogą również wystąpić z wnioskiem do Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych o przyznanie środków funduszu leśnego, o których mowa w art. 58 ust. 3. ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, na pokrycie całości lub części kosztów stworzenia własnej bazy danych, o której mowa w ust. 1. Udział środków funduszu leśnego może być uznany za wkład własny prowadzących gospodarstwa leśne w przypadku, gdy baza danych jest tworzona w ramach projektów realizowanych z udziałem środków pomocowych pochodzących z budżetu Unii Europejskiej.
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2 i 3 składa się za pośrednictwem i po zaopiniowaniu przez nadleśnictwo, w zasięgu którego znajduje się przeważająca część lasu prowadzącego gospodarstwo leśne lub przeważająca część lasów grupy gospodarstw leśnych
5. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, w wykonaniu nałożonego przez przepis art. 13 a ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach zadania prowadzenia okresowej oceny stanu lasów i zasobów leśnych, prognozowania zmian w ekosystemach leśnych, aktualizacji stanu zasobów leśnych oraz prowadzenia banku danych o zasobach leśnych i stanie lasów, są obowiązane do zakładania, utrzymania i dokonywanie obserwacji i badań na stałych obiektach prognostycznych z obowiązkiem przekazywania powstałych w tym trybie informacji Krajowemu Administratorowi w celu ich wykorzystywania do doskonalenia procedury sporządzania projektu planu krajowego.

24) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18

1. Krajowy plan dla wspólnotowego systemu jest przedkładany przez ministra właściwego do spraw środowiska Komisji Europejskiej oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej nie później niż na 18 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.
2. Po uzyskaniu akceptacji Komisji Europejskiej Rada Ministrów przyjmuje, w drodze rozporządzenia, krajowy plan dla wspólnotowego systemu.”,

25) dodaje się art. 18a otrzymuje brzmienie:

1.W krajowym planie określa się także całkowitą liczbę uprawnień do emisji, przyznaną gospodarstwom leśnym, oraz wykaz prowadzących gospodarstwa leśne lub zarządzających grupami gospodarstw leśnych wraz z przyznaną im liczbą uprawnień do emisji w okresie rozliczeniowym.

2.Minister właściwy do spraw środowiska może zwrócić się do Komisji Europejskiej o możliwość sporządzanie aneksu do krajowego planu, jednak nie później niż 10 miesięcy przed rozpoczęciem okresu rozliczeniowego.

26) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Art. 19

Krajowy plan dla krajowego systemu przyjmuje w drodze rozporządzenia Rada Ministrów.”,

27) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20

1. Rozporządzenie, o którym mowa w art. 18 ust. 2 jest ogłaszane do dnia 1 stycznia roku poprzedzającego okres rozliczeniowy.
2. Rozporządzenie, o którym mowa w art. 19, jest ogłaszane do dnia 30 września roku poprzedzającego okres rozliczeniowy.”;

28) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli jest to uzasadnione względami gospodarczymi, bezpieczeństwem energetycznym państwa lub koniecznością dotrzymania dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu, Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, zawiesić albo ograniczyć obowiązywanie krajowego planu dla krajowego systemu w całości lub w odniesieniu do określonych instalacji, ustalając jednocześnie sposób postępowania z uprawnieniami do emisji przyznanymi na podstawie tego krajowego planu.”

29) w art. 22:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uprawnienia do emisji są przyznawane prowadzącemu instalację lub zarządcy, o którym mowa w art. 31, dla każdej instalacji objętej systemem na okres rozliczeniowy, z podziałem na poszczególne lata tego okresu.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

3. Uprawnienia do emisji dla instalacji nowych są przyznawane w zezwoleniu, z tym że w przypadku:

- 1) dokonania zmiany charakteru funkcjonowania lub rozbudowy, powodujących wzrost emisji z tej instalacji lub;
  - 2) przejęcia produkcji z zamykanej instalacji nieobjętej lub objętej systemem zachodzi ponadplanowy wzrost emisji;
- jeżeli prowadzącemu instalację przyznane zostały uprawnienia w krajowym planie, w zezwoleniu przyznaje się uprawnienia na pokrycie wzrostu emisji.”,

c) uchyla się ust. 4,

30) dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Art. 22a

Uprawnienia do emisji są przyznawane prowadzącemu gospodarstwo leśne objętego wspólnotowym systemem lub zarządzającemu grupą gospodarstw leśnych leśne objętego wspólnotowym systemem, na poszczególne lata sprawozdawcze tego okresu.”

31) uchyla się art. 24,

32) w art. 26

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Uprawnienia do emisji przyznane dla instalacji na dany rok okresu rozliczeniowego mogą być:
- 1) wykorzystywane przez prowadzącego instalację lub zarządcę, o którym mowa w art. 31, na pokrycie rzeczywistej wielkości emisji danej substancji do powietrza w danym roku okresu rozliczeniowego,
  - 2) zbywane, gdy ich nadwyżka powstała w wyniku zmiany w instalacji skutkującej zmniejszeniem emisji, nie wynikającej z ograniczenia produkcji;
  - 3) przenoszone na następny roku danego okresu rozliczeniowego lub na następny okres rozliczeniowy.”,

b) ust. 2-4 otrzymuje brzmienie:

- „2. W przypadku krajowego systemu umowy zbycia uprawnień do emisji mogą być zawierane wyłącznie między prowadzącymi instalacje, którym przyznano uprawnienia do emisji.
3. W przypadku wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji umowy zbycia uprawnień do emisji mogą być zawierane między:
4. Do zbycia uprawnień do emisji stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

33) dodaje się art. 26a – 26d w brzmieniu:

„Art. 26a 1. Uprawnienia do emisji, przyznane prowadzącemu gospodarstwo leśne lub zarządzającemu grupą gospodarstw leśnych, objętych wspólnotowym systemem na okres rozliczeniowy, mogą być zbywane, z wyjątkiem pierwszego roku sprawozdawczego, za zgoda Krajowego Administratora.

2. Zgodę, o której mowa w ust. 1 Krajowy Administrator wydaje drodze decyzji po zweryfikowaniu sprawozdania, o którym mowa w art. 40 ust. 2b,

3. W decyzji, o której mowa w ust. 2 Krajowy Administrator określa liczbę uprawnień do emisji, która może zostać zbyta w następnym roku sprawozdawczym oraz liczbę uprawnień do emisji, które będą stanowić rezerwę na wypadek siły wyższej.

Art. 26b.

Krajowy Administrator, liczbę uprawnień, o których mowa w art. 26a ust. 1 oblicza jako sumę liczby uprawnień, o której mowa w art. 40 ust. 2 b pkt. 10, powiększoną o liczbę uprawnień, ustaloną na podstawie akumulacji, o której mowa w art. 40. ust. 2 b pkt. 5, pomniejszoną o rezerwę, o której mowa w art. 26a.ust. 3

Art. 26c

Krajowy Administrator odmówi udzielenia zgody na zbycie uprawnień do emisji w kolejnych latach okresu rozliczeniowego, jeśli stwierdzi, że na koniec roku sprawozdawczego powierzchnia lasów, należących do prowadzącego gospodarstwo lub grupy prowadzących gospodarstwa leśne spadnie poniżej 300 ha.

Art. 26d Liczba uprawnień do emisji, którą prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych, będzie mógł zbyć za ostatni rok sprawozdawczy okresu rozliczeniowego, powinna być zbyta w ciągu pięciu miesięcy roku następującego po ostatnim roku okresu rozliczeniowego.”

34) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27

„Zbywanie uprawnień do emisji w krajowym systemie powinna być zgłoszona przez sprzedającego, w ciągu 3 dni roboczych od dnia zawarcia umowy sprzedaży, do Krajowego Rejestru dla krajowego systemu, pod rygorem nieważności”.

35) uchyla się art. 28:

36) w art. 29 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą zapewnienia efektywnego działania instalacji, może określić, w drodze rozporządzenia, warunki przenoszenia przez prowadzącego instalację uprawnień do emisji na następne lata okresu rozliczeniowego w krajowym systemie.”;

37) w art. 31:

a)ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu wspólnego wypełnienia zobowiązań wynikających z niniejszej ustawy prowadzący instalacje jednego rodzaju mogą tworzyć grupy instalacji.”

b)dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a) Grupa instalacji we wspólnotowym systemie może być utworzona na okresy rozliczeniowe 2005-2007 i 2008-2012.”,

c) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) Na którego rzecz będą przyznane uprawnienia do emisji z instalacji wchodzących w skład grupy instalacji lub będą przepisane uprawnienia do emisji przyznane prowadzącym te instalacje;”,

d) w ust. 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) który będzie posiadał rachunek w Krajowym Rejestrze,”,

e) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku utworzenia grupy przez prowadzących instalacje, którym przyznane zostały uprawnienia do emisji w danym okresie rozliczeniowym, uprawnienia te z dniem utworzenia grupy instalacji są przepisane z rachunków prowadzących instalacje na rachunek zarządcy.”,

f) ust. 4 pkt 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

„ 1) ministra właściwego do spraw środowiska - w przypadku wspólnotowego systemu
2) Krajowego Administratora w przypadku krajowego systemu.”,

g) ust. 5 - 7 otrzymują brzmienie:

- „5. W przypadku wspólnotowego systemu minister właściwy do spraw środowiska przesyła do Komisji Europejskiej wniosek o utworzenie grupy instalacji niezwłocznie po jego otrzymaniu.
6. Jeżeli Komisja Europejska w terminie 3 miesięcy od otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 5, nie odrzuci tego wniosku, minister właściwy do spraw środowiska przekazuje do Krajowego Administratora wniosek wraz ze stanowiskiem Komisji Europejskiej.
7. Utworzenie grupy instalacji następuje w drodze decyzji Krajowego Administratora, po zaopiniowaniu wniosku przez ministra właściwego do spraw środowiska.

38) w art. 32:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1. W przypadku zamknięcia instalacji objętej systemem, gdy jej produkcja nie jest przenoszona do innej instalacji - przyznane dla zamkniętej instalacji uprawnienia do emisji w liczbie odpowiadającej rzeczywistej emisji z instalacji do dnia jej zamknięcia są umarzone, a pozostałe przenoszone są do rezerwy, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4.
2. Prowadzący instalację rozlicza się z przyznaczonych uprawnień do emisji i rzeczywistej emisji, jaka miała miejsce do dnia zamknięcia instalacji na podstawie raportu sporządzonego na dzień zamknięcia instalacji.

b) dodaje się ust. 3 - 8 w brzmieniu:

- „3. W przypadku, gdy prowadzący instalację objętą systemem sprzedaje pozostałości poprocesowe, których zużycie powoduje emisję substancji objętej uprawnieniami do emisji, wówczas kupujący przejmuje liczbę uprawnień do emisji odpowiadającą wielkości emisji, która powstanie w wyniku zużycia tych pozostałości poprocesowych przez sprzedającego.
4. W przypadku przejęcia produkcji z instalacji objętej systemem przez nową instalację prowadzący instalację, z której przenoszona jest produkcja na nową instalację rozlicza się z przyznaczonych uprawnień i rzeczywistej emisji, jaka miała miejsce do przeniesienia produkcji, na podstawie raportu sporządzonego na dzień przeniesienia produkcji.
5. Rozliczenie, o którym jest mowa w ust. 2 i 4 następuje w ciągu 3 miesięcy odpowiednio od dnia zamknięcia instalacji i od dnia przeniesienia produkcji.
6. Przepisy rozdziału 7 odnoszące się do rocznego raportu stosuje się odpowiednio do raportów, o których mowa w ust. 2 i 4.”

39) dodaje się art. 32a w brzmieniu:

„Art. 32a.

1. dla nowych instalacji przyznawane są uprawnienia do emisji z Krajowej Rezerwy uprawnień do emisji dla instalacji nowych.
2. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą zapewnienia równego traktowania prowadzących nowe instalacje, określi w drodze rozporządzenia sposób rozdziału uprawnień do emisji z krajowej rezerwy uprawnień do emisji dla instalacji nowych.”,

40) w art. 33 dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

- „2 Prowadzący instalację może wykorzystać lub zbyć przyznane uprawnienia do emisji po uzyskaniu zezwolenia i zarejestrowaniu tego zezwolenia w krajowym Rejestrze.”,

41) w art. 34

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. Zezwolenie wydaje Krajowy Administrator po uzgodnieniu z organem właściwym do wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, o których mowa w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,

b) ust. 4 otrzymują brzmienie:

- „4. Krajowy Administrator przesyła kopię wydanego zezwolenia wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”

42) w art. 35 :

a) w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

- „4) informacje o rodzajach wykorzystywanych materiałów, surowców i paliw oraz o wielkości produkcji w każdym roku z ostatnich 3 lat;”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. Do wniosku o wydanie zezwolenia należy dołączyć pozwolenie zintegrowane albo pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, jeżeli jego uzyskanie jest wymagane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,

43) w art. 36 ust 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. Dla instalacji nowych w zezwoleniu określa się także:

- 1) liczbę przyznanych uprawnień do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego, dla instalacji nowej o której mowa w art. 3 pkt 8 lit. a);
- 2) dodatkową liczbę uprawnień do emisji na czas do końca okresu rozliczeniowego dla instalacji nowej o której mowa w art. 3 pkt. 8 lit. b) i c);
- 3) wysokość opłaty za przyznane w zezwoleniu uprawnienia do emisji na okres 12 miesięcy od dnia kiedy zezwolenie stało się ostateczne, a w przypadku gdy okres, na

który przyznano uprawnienia jest krótszy, za wszystkie przyznane uprawnienia. Do opłaty tej stosuje się odpowiednio art. 25.”

44) uchyla się art. 37,

45) w art. 40:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prowadzący instalację, któremu przyznano uprawnienia do emisji, jest obowiązany do monitorowania wielkości emisji.”;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Prowadzący instalacje lub zarządca, o którym mowa w art. 31, są obowiązani do rozliczania uprawnień do emisji.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rozliczenia uprawnień do emisji dokonuje się na podstawie rocznego raportu, w którym zawarte są informacje o rzeczywistej wielkości emisji na dzień 31 grudnia roku poprzedniego.”;

46) dodaje się ust. 40a w brzmieniu:

„1. Rozliczenie uprawnień do emisji, o których mowa w art. 22a dokonuje się na podstawie raportu obejmującego okres rozliczeniowy. Prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych obowiązany jest do sporządzenia raportu i przekazania go do Krajowego Administratora w terminie do dnia 31 marca roku następującego po zakończeniu okresu rozliczeniowego.

2. Prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych, w terminie do 31 stycznia roku następującego po roku sprawozdawczym jest obowiązany sporządzić i przekazać do Krajowego Administratora sprawozdanie roczne, zwane dalej sprawozdaniem, obejmujące:

1) opis działań z zakresu gospodarki leśnej i wylesiania gruntów, podjętych w roku sprawozdawczym,

2) akumulację dwutlenku węgla przez lasy na początku roku sprawozdawczego,

3) akumulację dwutlenku węgla przez lasy na koniec roku sprawozdawczego,

4) całkowitą akumulację netto dwutlenku węgla przez lasy w roku sprawozdawczym, obliczaną jako różnica pomiędzy akumulacją, o której mowa w pkt 3, a akumulacją, o której mowa w pkt 2,

5) akumulację netto dwutlenku węgla w roku sprawozdawczym, wynikającą z podjętych działań, o których mowa w pkt 1,

6) liczbę uprawnień do emisji, stanowiących rezerwę, określoną w art. 26a ust. 3, w części, wykorzystanej w roku sprawozdawczym na pokrycie akumulacji, o której mowa w pkt 5, jeśli według sprawozdania przybrała ona wartość ujemną (akumulacja ujemna),

7) liczbę uprawnień do emisji, zakupionych przez prowadzącego gospodarstwo leśne lub przez zarządzającego grupą gospodarstw leśnych po stwierdzeniu, że rezerwa, o której mowa w pkt. 6, jest niewystarczająca do pokrycia akumulacji ujemnej,

8) liczbę uprawnień do emisji, co do których prowadzącemu gospodarstwo leśne przysługiwało prawo zbycia w roku sprawozdawczym,

9) liczbę uprawnień do emisji, które w roku sprawozdawczym zostały faktycznie zbyte przez prowadzącego gospodarstwo leśne,

10)bilans zamknięcia liczby uprawnień do emisji w roku sprawozdawczym, stanowiący różnicę pomiędzy sumą liczb uprawnień, o których mowa w pkt. 8 i pkt.7, a liczbą uprawnień, o których mowa w pkt. 9, powiększoną o rezerwę, określoną w art. 26 a ust.3, w części nie wykorzystanej w roku sprawozdawczym na pokrycie akumulacji ujemnej,

11) powierzchnię lasów, należących do prowadzącego gospodarstwo leśne lub grupy prowadzących gospodarstwa leśne na koniec roku sprawozdawczego.

47) dodaje się art. 41a i 41 b

„Art. 41a

1.Prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych, obowiązany jest do przygotowania i wdrożenia programu zwiększenia akumulacji dwutlenku węgla przez lasy oraz do monitorowania i dokumentowania rzeczywistego udziału w pochłanianiu.

2.Na monitorowanie, o którym mowa w ust. 1, składa się ogół czynności, potrzebnych do sporządzenia sprawozdań, o których mowa w art. 40 ust. 2b i sporządzenia raportu, o którym mowa w art. 40 ust. 2a

3.Raport , o którym mowa w ust. 2 powinien zawierać:

1) określenie prowadzącego gospodarstwo leśne lub zarządzającego grupą gospodarstw leśnych,

2) adres zamieszkania lub siedziby prowadzącego gospodarstwo leśne lub zarządzającego grupą gospodarstw leśnych,

3)informacje o zrealizowanych działaniach w zakresie gospodarki leśnej, skutkujących zwiększonym pochłanianiem dwutlenku węgla przez lasy,

4)zestawienie powierzchni lasów ogółem, powierzchni lasów, powstałych w wyniku zalesiania gruntów i powierzchni gruntów wylesionych w poszczególnych latach okresu rozliczeniowego – w porównaniu do prognozy,

5)akumulację netto dwutlenku węgla przez lasy, wchodzące w skład gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych, zaistniałą w okresie rozliczeniowym – ustalaną jako suma akumulacji rocznych, o których mowa w art. 40 ust. 2b pkt 4,

6)akumulację netto dwutlenku węgla przez lasy, wchodzące w skład gospodarstwa leśnego lub grupy gospodarstw leśnych, zaistniałą w okresie rozliczeniowym w wyniku działań, o których mowa w pkt. 2 – ustalaną jako suma akumulacji rocznych, o których mowa w art. 40 ust. 2b pkt 5,

7)liczbę uprawnień do emisji, zakupionych w okresie rozliczeniowym od innych uczestników systemu – ustalaną jako suma uprawnień, o których mowa w art. 40 ust. 2b pkt 7,

8)liczbę uprawnień do emisji, którą prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych miał prawo zbyć w okresie rozliczeniowym - ustalaną jako suma uprawnień do emisji, wykazywanych w corocznych decyzjach Krajowego Administratora, o których mowa w art. 26 a ust. 3.

9)liczbę uprawnień do emisji, zbytych przez prowadzącego gospodarstwo lub przez zarządzającego grupą gospodarstw leśnych w okresie rozliczeniowym ustalaną jako suma uprawnień, o których mowa w art. 40 ust. 2b pkt 9, wykazywanych w sprawozdaniach,

10)bilans przychodów i rozchodów liczby uprawnień do emisji, będący sumą akumulacji netto, o której mowa w pkt.6 i liczby uprawnień, o których mowa w pkt.7, pomniejszonej o liczbę uprawnień, o których mowa w pkt 9.

4.Raport przed przekazaniem do Krajowego Administratora powinien być zweryfikowany przez uprawnionego audytora w zakresie zgodności informacji zawartych w raporcie ze stanem faktycznym.

5. Do wykonania weryfikacji raportu są uprawnieni audytorzy, o których mowa w art. 42. Przepisy art. 43 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

6. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą przejrzystości i wiarygodności informacji dot. udziału w pochłanianiu, określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady sporządzania raportu, o których mowa w art. 40 ust. 2a

Art. 41 b

1. Minister właściwy do spraw środowiska, kierując się potrzebą zapewnienia wiarygodności informacji, wzorując się na zasadach sporządzania prognozy, o której mowa w art. 15 b ust. 3, oraz zasadach opracowania raportu, o którym mowa w art. 40 ust. 2a, a także dążąc do zapewnienia integralności metodycznej sporządzania prognozy, sprawozdań i raportu, określa w drodze rozporządzenia :

- 1) zakres informacji niezbędnych do sporządzenia sprawozdania,
- 2) metodę ustalania akumulacji dwutlenku węgla przez lasy, wchodzące w skład gospodarstwa leśnego,
- 3) formę i układ sprawozdania,
- 4) wymagania co do procesu informatyzacji opracowywania i przesyłania sprawozdań,

2. Minister właściwy do spraw środowiska, określi w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres, procedurę i metodę weryfikacji sprawozdania,
- 2) procedurę określania liczby uprawnień do emisji, które mogą podlegać zbyciu w poszczególnych latach okresu rozliczeniowego."

Art. 44

„Weryfikacja raportu stanowi koszt prowadzącego instalację oraz prowadzącego gospodarstwo leśne”.

48) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Raport podlega weryfikacji przez uprawnionych audytorów lub wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska w zakresie zgodności informacji zawartych w raporcie ze stanem faktycznym.”

49) w art. 43 uchyla się ust. 2

50) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„Weryfikacja raportu stanowi koszt prowadzącego instalację oraz prowadzącego gospodarstwo leśne.

51) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Art. 45

Roczny raport zweryfikowany przez podmioty, o których mowa w art. 42 prowadzący instalację przedkłada Krajowemu Administratorowi w terminie do dnia 31 marca każdego roku.”,

52) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Art. 47

W przypadku nieprzedłożenia zweryfikowanego rocznego raportu w terminie o którym mowa w art. 45, prowadzący instalację nie może zbywać uprawnień do emisji przyznanych mu na następny rok okresu rozliczeniowego.”,

53) dodaje się art. 47a i 47b w brzmieniu:

„Art. 47a

W przypadku nieprzedłożenia sprawozdania, o którym mowa w art. 40 ust. 2b, lub zweryfikowanego raportu o którym mowa w art. 40 ust. 2a, w terminie o którym mowa w art. 40 ust. 2a i 2b, prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych nie może zbywać uprawnień do emisji.

Art. 47b

Jeśli prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych nie złoży zweryfikowanego raportu w ciągu pięciu miesięcy po zakończeniu okresu rozliczeniowego, Krajowy Administrator na podstawie posiadanych sprawozdań sporządza raport, który poddaje weryfikacji na koszt Skarbu Państwa, z tym że prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych zobowiązani są do zwrotu kosztów sporządzenia i weryfikacji raportu.

Art. 47 c

1. Jeśli zweryfikowany raport wykaże, że zachodzi konieczność nabycia uprawnień do emisji ze względu na ujemną wartość wielkości, o której mowa w art. 41 a ust. 3. pkt.10., prowadzący gospodarstwo leśne lub zarządzający grupą gospodarstw leśnych zobowiązany jest do nabycia uprawnień do emisji, będących odpowiednikiem tej ujemnej wartości, lub uiszczenia kary o której mowa w art.50b.
2. Dowód nabycia uprawnień, o którym mowa w ust.1, zamieszcza się do zweryfikowanego raportu w formie załącznika.

54) art. 48

a) art. 48 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1.Po otrzymaniu zweryfikowanych rocznych raportów dla krajowego systemu Krajowy Administrator dokonuje, do dnia 30 kwietnia, wpisów do Krajowego Rejestru”.

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Krajowy Administrator dokonuje umorzeń uprawnień do emisji w krajowym rejestrze dla wspólnotowego systemu zgodnie z zasadą określoną w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie funkcjonowania i zabezpieczenia systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. L386 z dnia 29.12. 2004, s. 1).”;

55) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Art. 49.

1. Prowadzący instalację objętą wspólnotowym systemem może wykorzystać do rozliczenia rocznej emisji gazów cieplarnianych:
  - 1) jednostki redukcji emisji,
  - 2) jednostki poświadczonej redukcji emisji- przy czym jedna jednostka odpowiada jednemu uprawnieniu do emisji.
2. Jednostki, o których mowa w ust. 1, prowadzący instalację objętą wspólnotowym systemem może wykorzystać do rozliczenia rocznej emisji gazów cieplarnianych w ilości odpowiadającej wartości procentowej określonej w krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji.
3. Do rozliczenia, o którym mowa w ust. 1, nie można wykorzystywać jednostek powstałych na skutek realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie obiektów jądrowych.”,

56) dodaje się art. 49a – 49i w brzmieniu:

„Art. 49a

1. Realizacja projektów wspólnych wdrożeń wymaga uzyskania poparcia, a następnie zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw środowiska.
2. Poparcie projektu wspólnych wdrożeń następuje w formie listu popierającego, a jego zatwierdzenie w formie listu zatwierdzającego.
3. Zatwierdzenie projektu wspólnych wdrożeń może nastąpić po wydaniu listu popierającego dany projekt oraz pod warunkiem, że:
  - 1) projekt nie dotyczy zrealizowanych i zakończonych inwestycji,
  - 2) powstała w wyniku jego realizacji redukcja emisji jest dodatkowa do tej, która powstałaby bez jego realizacji,
  - 3) linia bazowa projektu uwzględnia:
    - a) dorobek wspólnotowy (*aqius communautaire*) z uwzględnieniem okresów przejściowych ustanowionych w Traktacie o przystąpieniu,
    - b) odpowiednie krajowe prawodawstwo, polityki sektorowe, prawne uwarunkowania lokalne
  - 4) realizacja projektu nie spowoduje negatywnego oddziaływania na środowisko i nie doprowadzi do pogorszenia jakości środowiska,
  - 5) realizacja projektu jest zgodna z II Polityką Ekologiczną Państwa i Polityką Klimatyczną.
4. Projekty wspólnych wdrożeń związane z produkcją energii elektrycznej w hydroenergetyce o mocy przekraczającej 20MW muszą spełniać międzynarodowe kryteria i wytyczne dotyczące ich realizacji.

Art. 49b

1. List popierający projekt wspólnych wdrożeń jest wydawany na pisemny wniosek zgłaszającego projekt.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:
  - 1) oznaczenie zgłaszającego projekt, jego adres zamieszkania lub siedziby,
  - 2) lokalizację projektu,
  - 3) informację o stosowanej technologii,
  - 4) przewidywaną wielkość redukcji emisji gazów cieplarnianych,
  - 5) efekty ekologiczne powstałe w wyniku realizacji projektu,
  - 6) czas trwania projektu,
  - 7) źródła finansowania projektu,
  - 8) status/faza projektu,
  - 9) oznaczenie nabywcy jednostek redukcji emisji.
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do Krajowego Administratora.

4. Informacja o złożeniu wniosku, o którym mowa w ust. 1, jest przekazywana przez zgłaszającego projekt ministrowi właściwemu do spraw środowiska.

Art. 49c

1. Krajowy Administrator ocenia projekt wspólnych wdrożeń i opinię o projekcie przekazuje wraz z wnioskiem, o którym mowa w art. 49b ust. 1 w terminie 21 dni od dnia otrzymania wniosku, ministrowi właściwemu do spraw środowiska.
2. Krajowy Administrator może wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia projektu, o którym mowa w art. 49b ust. 1.
3. Jeżeli Krajowy Administrator wezwie zgłaszającego projekt do uzupełnienia wniosku, do terminu, o którym mowa w ust. 1 nie wlicza się okresu oczekiwania na uzupełnienie wniosku.
4. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje list popierający w terminie 21 dni od otrzymania wniosku wraz z opinią od Krajowego Administratora.
5. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, priorytety i kryteria oceny wniosków o wydanie listu popierającego i zatwierdzającego.
6. List popierający wiąże strony przez okres 1 roku.

Art. 49d

Minister właściwy do spraw środowiska może odmówić wydania listu popierającego projekt wspólnych wdrożeń, jeżeli:

- 1) wniosek nie spełnia wymogów formalnych,
- 2) projekt jest niezgodny z II Polityką Ekologiczną Państwa przyjętą przez Sejm RP w czerwcu 2001r.
- 3) projekt jest niezgodny z międzynarodowymi wymogami dotyczącymi projektów wspólnych wdrożeń,
- 4) Krajowy Administrator wyda negatywną opinię o projekcie.”,

Art. 49e

1. Wydanie listu zatwierdzającego projekt wspólnych wdrożeń następuje na wniosek zgłaszającego projekt.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 składa się do Krajowego Administratora.
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:
  - 1) oznaczenie zgłaszającego projekt, jego adres zamieszkania lub siedziby,
  - 2) lokalizację projektu,
4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć:
  - 1) dokumentację projektową, obejmującą:
    - a) opis projektu i stosowanej technologii,
    - b) scenariusz linii bazowej,
    - c) ocena dodatkowości redukcji emisji powodowanej przez projektu,
    - d) plan monitorowania,
    - e) raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, jeżeli projekt dotyczy przedsięwzięcia wymagającego sporządzenia takiego raportu zgodnie z art. 51 ust.1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 - Prawo ochrony środowiska,

Projekt 08.06.2006 r.

- f) raport oceniający dokumentację projektową przygotowany przez niezależną jednostkę,
  - 2) oświadczenie, że projekt jest zgodny z krajowymi i międzynarodowymi wymogami i wytycznymi w zakresie projektów wspólnych wdrożeń,
  - 3) upoważnienie do udziału w projektach wspólnych wdrożeń uzyskane od właściwego organu państwa uprawnionego.
5. Krajowy Administrator może wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku, o którym mowa w ust. 1.
6. Jeżeli Krajowy Administrator wezwie zgłaszającego projekt do uzupełnienia wniosku okres, o którym mowa w art. 49e ust. 1 nie wlicza się okresu oczekiwania na uzupełnienie wniosku.
7. Informacja o złożeniu wniosku, o którym mowa w art. 49d ust. 1 jest przekazywana przez zgłaszającego projekt ministrowi właściwemu do spraw środowiska.
8. Minister właściwy do spraw środowiska może określić w drodze rozporządzenia wymagania, jakim powinna odpowiadać dokumentacja projektowa, o której mowa w ust. 4 pkt 1.”,

Art. 49f

- 1. Krajowy Administrator ocenia wniosek, a następnie wydaje opinię o projekcie wspólnych wdrożeń i przekazuje ją wraz z wnioskiem, o którym mowa w art. 49d ust. 1 w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, ministrowi właściwemu do spraw środowiska.
- 2. Minister właściwy do spraw środowiska wydaje list zatwierdzający w terminie 21 dni od dnia otrzymania wniosku wraz z opinią od Krajowego Administratora; kopię listu przesyła Krajowemu Administratorowi.
- 3. O przyczynach niezatwierdzenia projektu wspólnych wdrożeń zgłaszającego projekt informuje się w terminie, o którym mowa w ust. 2.

Art. 49g

- 1. List zatwierdzający projekt wspólnych wdrożeń powinien zawierać w szczególności:
  - 1) oznaczenie zgłaszającego projekt, jego adres zamieszkania lub siedziby,
  - 2) lokalizację projektu,
  - 3) nazwę projektu dla którego jest wydany,
  - 4) potwierdzenie projektu jako projektu wspólnych wdrożeń,
  - 5) zapewnienie o zgodności projektu z krajowymi i międzynarodowymi wymogami dotyczącymi projektów wspólnych wdrożeń,
  - 6) określenie ilości jednostek redukcji powstałych w wyniku realizacji projektu.
- 2. Minister właściwy do spraw środowiska może odmówić, w drodze decyzji, wydania listu zatwierdzającego projekt wspólnych wdrożeń, jeżeli:
  - 1) wniosek nie spełnia wymogów formalnych,
  - 2) projekt jest niezgodny z kryteriami, o których mowa w art. 49a ust. 3,
  - 3) projekt jest niezgodny z międzynarodowymi wymogami dotyczącymi projektów wspólnych wdrożeń,

- 4) Krajowy Administrator wyda negatywną opinię o projekcie.

Art. 49h

1. Krajowy Administrator prowadzi rejestr projektów wspólnych wdrożeń.
2. Krajowy Administrator wprowadza projekt wspólnych wdrożeń do rejestru, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od otrzymania kopii listu zatwierdzającego.”,

Art. 49i

1. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń jest zobowiązany do monitorowania projektu.
2. Monitorowanie projektu odbywa się zgodnie z planem monitorowania określonym w dokumentacji projektowej, o której mowa w art. 49e ust. 4 pkt 1 lit. d).
3. Realizujący projekt wspólnych wdrożeń na podstawie monitoringu opracowuje sprawozdanie określające uzyskaną redukcję emisji. W sprawozdaniu określa się ilość jednostek redukcji emisji uzyskanych na skutek realizacji projektu.
4. Ilość jednostek redukcji emisji powstałych na skutek realizacji projektu wspólnych wdrożeń podlega weryfikacji przez niezależną jednostkę.
5. Z weryfikacji, o której mowa w ust. 4, niezależna jednostka sporządza raport.
6. Raport, o którym mowa w ust. 5, jest przedkładany przez realizującego projekt wspólnych wdrożeń do Krajowego Administratora.
7. Na podstawie raportu, o którym mowa Krajowy Administrator dokonuje wpisów dotyczących jednostek redukcji emisji w krajowym rejestrze.

Art.49j

1. W przypadku projektów wspólnych wdrożeń, których realizacja powoduje redukcję bezpośrednią emisji z instalacji objętej wspólnotowym systemem, jednostki redukcji emisji powstają jedynie wtedy, gdy taka sama liczba uprawnień do emisji przyznanych prowadzącemu tę instalację zostanie umorzona.
2. W przypadku projektów wspólnych wdrożeń, które redukcją pośrednio emisję z instalacji objętych wspólnotowym systemem, jednostki redukcji emisji powstają jedynie, gdy taka sama liczba uprawnień do emisji zostanie umorzona przez Krajowego Administratora w krajowym rejestrze z krajowej rezerwy, o której mowa w art. 15 ust. 1 pkt 4.
3. W przypadku projektów wspólnych wdrożeń, dla których nie zachodzą przypadki opisane w ust. 1 i 2 jednostki redukcji emisji powstają, gdy taka sama część przyznanej emisji zostanie umorzona w krajowym rejestrze przez Krajowego Administratora.”,

57) art. 50 otrzymuje brzmienie:

Art. 50

1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza prowadzącemu instalację lub zarządcy, w drodze decyzji, karę pieniężną za naruszenie polegające na:
  - 1) braku uprawnień do emisji,
  - 2) przekroczeniu limitu emisji,
  - 3) nie przedłożeniu Krajowemu Administratorowi w terminie, o którym mowa w art. 32 ust. 5 i art. 45, zweryfikowanego raportu, o którym mowa w art. 32 ust. 2 i 4 i art. 45;”
  - 4) braku zezwolenia.
2. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza naruszenie na podstawie:

- 1) informacji przekazanej przez Krajowego Administratora, zgodnie z art. 9b ust. 2 pkt 13, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 – 3,
  - 2) kontroli, w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4.
3. Jednostkowa stawka kary pieniężnej za brak jednego uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych lub za 1 Mg przekroczenia limitu emisji gazów cieplarnianych w okresie rozliczeniowym na lata 2005-2007 wynosi równowartość w złotych polskich 40 euro, a od dnia 1 stycznia 2008 r. wynosi równowartość w złotych polskich 100 euro.
4. Górna jednostkowa stawka kary pieniężnej za brak jednego uprawnienia do emisji substancji objętej krajowym systemem lub za 1 Mg przekroczenia limitu emisji substancji objętej krajowym systemem wynosi równowartość w złotych polskich 200 euro.
5. Wysokość stawek, o których mowa w ust. 3 i 4, ustala się stosując średni kurs euro ogłaszany przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia roku, którego dotyczy roczny raport.
6. Karę, o której mowa w ust. 1 pkt 3, wymierza się w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji lub limitu emisji przyznanego w krajowym planie lub limitu emisji przyznanego w decyzji, o której mowa w art. 7 ust. 3 i, jednostkowej stawek kar o których mowa w ust. 3 i 4.
7. Karę, o której mowa w ust. 1 pkt 4, w przypadku instalacji, której zostały przyznane uprawnienia do emisji lub limit emisji w krajowym planie lub której limit emisji przyznano w decyzji, o której mowa w art. 7 ust. 3, wymierza się w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji lub limitu emisji przyznanego w krajowym planie lub limitu emisji przyznanego w decyzji, o której mowa w art. 7 ust. 3 i jednostkowej stawek kar o których mowa w ust. 3 i 4.
8. Karę, o której mowa w ust. 1 pkt 4, w przypadku instalacji, której nie zostały przyznane uprawnienia do emisji lub limit emisji w krajowym planie, wymierza się na podstawie wielkości emisji substancji objętej systemem zawartej w wykazie, o którym mowa w art. 286 – Prawo ochrony środowiska, sporządzonym za półrocze poprzedzające dzień podjęcia kontroli, za każdy Mg tej substancji, wymierza się w wysokości równej iloczynowi liczby uprawnień do emisji lub limitu emisji przyznanego w krajowym planie lub limitu emisji przyznanego w decyzji, o której mowa w art. 7 ust. 3 i jednostkowej stawek kar o których mowa w ust. 3 i 4.
9. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość jednostkowych stawek kar, o których mowa w ust. 4, w poszczególnych latach lub w całym okresie rozliczeniowym, uwzględniając wysokość kosztów obniżania emisji substancji objętych systemem

58) dodaje się art. 50a i 50b w brzmieniu:

„Postępowanie w sprawie kar pieniężnych wszczyna się z urzędu”

59) dodaje się art. 50b w brzmieniu:

Art. 50b

1. Wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza prowadzącemu gospodarstwo leśne lub zarządzającemu grupą gospodarstw leśnych, w drodze decyzji, karę pieniężną za naruszenie polegające na:

- 1) doprowadzeniu do ujemnej wartości wielkości, o której mowa w art. 41 a ust.3 pkt. 10, z zastrzeżeniem, art. 47 c pkt. 1 i pkt. 2,
  - 2) zbyciu uprawnień bez uzyskania zgody, o której mowa w art. 26a ust.2, lub ponad poziom, utrwalony w tej zgodzie,
  - 3) nie przedłożeniu Krajowemu Administratorowi w terminie, o którym mowa w art. 40 ust. 2a zweryfikowanego raportu, o którym mowa w art. 40 ust.2a ,
  - 4) nie przedłożeniu Krajowemu Administratorowi w terminie, o którym mowa w art. 40 ust. 2b sprawozdania, o którym mowa w art. 40 ust. 2b.
2. W przypadkach, o których mowa w ust.1. pkt. 1 – 4, wojewódzki inspektor ochrony środowiska stwierdza naruszenie na podstawie informacji przekazanej przez Krajowego Administratora, zgodnie z art. 9b ust. 2 pkt 13.
3. W odniesieniu do przypadków, o których mowa w ust. 1. pkt. 1 i pkt. 2, podstawą wymierzenia kary jest odpowiednio: bezwzględna wartość wielkości, o której mowa w art. 41 a ust. 3. pkt.10 oraz ilość uprawnień zbytych bez zgody lub ponad poziom, utrwalony w zgodzie Krajowego Administratora.
4. W odniesieniu do przypadków, o których mowa w ust.1 pkt. 3 i pkt. 4 , podstawą wymierzenia kary jest prognozowany odpowiednio na dany rok sprawozdawczy lub na okres rozliczeniowy poziom udziału w pochłanianiu.
5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość jednostkowych stawek kar wymierzanych prowadzącym gospodarstwa leśne lub zarządzającym grupami gospodarstw leśnych, wzorując się na jednostkowych stawkach kar, o których mowa w art. 50 ust. 9.

60) art. 51 otrzymuje brzmienie:

a) art. 51 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1.Do ponoszenia kar pieniężnych, o których mowa w art. 50 i art. 50b, stosuje się odpowiednio przepisy **działu III** ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z tym, że uprawnienia organów podatkowych przysługują wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Do ponoszenia kar pieniężnych nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa dotycząca terminu płatności należności. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 14 dni od dnia , w którym decyzja o wymiarze kary stała się ostateczna.”

61) art. 55 otrzymuje brzmienie:

„Art. 55

1. W ramach wspólnotowego systemu do dnia 31 grudnia 2007 r. w przypadku wystąpienia siły wyższej powodującej zwiększenie wielkości emisji w stosunku do przyznanych uprawnień do emisji, minister właściwy do spraw środowiska z Krajowym Administratorem może złożyć wniosek do Komisji Europejskiej o zgodę na przydział dodatkowych uprawnień do emisji dla instalacji, z których emisji została zwiększona na skutek wystąpienie siły wyższej.
2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 powinien wykazać wystąpienie siły wyższej oraz jej wpływ na wielkość emisji.
3. Po uzyskaniu zgody Komisji Europejskiej na przydział dodatkowych uprawnień do emisji, Krajowy Administrator przydziela uprawnienia do emisji tych prowadzącym instalację,

którzy zwiększyli wielkości emisji w stosunku do przyznaných uprawnień do emisji wyniku działania siły wyższej.

4. Uprawnienia do emisji przyznane zgodnie z ust. 3 nie mogą być sprzedawane ani przenoszone.”.

Art. 2

W ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. o przeprowadzaniu konkursów na stanowiska kierowników centralnych urzędów administracji rządowej, prezesów agencji państwowych oraz prezesów zarządów państwowych funduszy celowych (Dz. U. Nr 163, poz. 1362) w art. 1 w ust. 2 dodaje się punkt 35 w brzmieniu:

„35) Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji”.

Art. 3

Do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, a nie zakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 4

Zezwolenia wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują moc przez okres, na który zostały wydane.

Art. 5

Z dniem wejścia w życie ustawy decyzje wydane na podstawie art. 47 wygasają, a postępowania wszczęte w sprawie wyrażenia zgody, o której mowa w art. 47 umarza się.

Art. 6 Projekty wspólnych wdrożeń, które uzyskały list zatwierdzający przed wejściem w życie ustawy uznaje się za zatwierdzone.

Art. 7

Limity emisji dla instalacji czasowo wykluczonych ze wspólnotowego systemu, o których mowa w art. 50 ust.1 pkt 2 zostały określone w krajowym planie na lata 2005 – 2007.

Art. 8

Jeżeli projekt wspólnych wdrożeń zostanie zrealizowany przed dniem 1 stycznia 2008 r., minister właściwy do spraw środowiska może, po zasięgnięciu opinii Krajowego Administratora, przyznać projektowi dodatkowo część przyznanej emisji w wielkości odpowiadającej redukcjom emisji wygenerowanym do tego roku.

Art. 9

Krajowy Rejestr utworzony na podstawie dotychczasowych przepisów staje się krajowym rejestrem dla wspólnotowego systemu w rozumieniu przepisów ustawy.

Art.10.

1. Pracownicy Instytutu Ochrony Środowiska zajmujący się Krajowym Systemem Handlu Uprawnieniami do Emisji stają się z dniem 1 stycznia 2007 r. pracownikami Urzędu Krajowego Administratora.

2. Dyrektor Instytutu Ochrony Środowiska w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy, jest obowiązany zawiadomić na piśmie pracowników o zmianach, jakie mają nastąpić w zakresie ich stosunku pracy. Przepis art. 23¹ § 4 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) stosuje się odpowiednio.

Art. 11

Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 6 ustawy zmienianej w art. 1 niniejszej ustawy zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 6 ust. 1, ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 12

Sprawozdania i raporty rozliczające stanowią element statystyki publicznej.

Art. 13

W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.²⁾) dodaje się art. 401b w brzmieniu:

Art. 401b. 1. Przychodami Narodowego Funduszu są także wpływy ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji przez Krajowego Administratora.

2. Wpływy, o których mowa w ust. 1, przeznacza się wyłącznie na finansowanie działań:

- a) mających na celu redukcję gazów cieplarnianych,
- b) wykorzystujących odnawialne źródła energii,
- c) związanych z funkcjonowaniem Inspekcji Ochrony Środowiska w systemie handlu uprawnieniami do emisji.

Art. 14

1. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia z zastrzeżeniem;

- 1) przepisów art. 1 pkt 3, pkt 8, pkt 11, pkt 13, pkt 37, pkt 41, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2007;
- 2) przepisów art. 1 pkt 5, pkt 22, pkt 23, pkt 25, pkt 30, pkt 32, pkt 46, pkt 47, pkt 53, pkt 59, które wejdą w życie w dniu wejścia w życie przepisów UE regulującej objęci wspólnymi systemem gospodarstw leśnych.

UZASADNIENIE

projektu ustawy o zmianie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji

Projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji ma na celu:

- doprecyzowanie przepisów i wyjaśnienie problemów wynikających z różnej interpretacji przepisów pojawiających się w trakcie funkcjonowania systemu,
- uporządkowanie przepisów dotyczących funkcjonowania wspólnotowego i krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji,
- utworzenie Urzędu Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji,
- transpozycję przepisów dyrektywy nr 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto (Dz. Urz. L 338 z 13.11.2004 r., str. 18),
- transpozycję przepisów Decyzja Komisji nr 2004/156/WE z dnia 29 stycznia 2004r. ustanawiająca wytyczne dotyczące monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych w myśl dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. L 56 z 26.02.2004 r., str. 1).

Projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji nie wymaga notyfikacji przepisów technicznych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 z późn. zm).

W celu transpozycji przepisów wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2004/101/WE z dnia 27 października 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto dodano art. 1 pkt 2, w którym został rozszerzony zakres regulacji ustawy o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji. Rozszerzenie to reguluje zasady

zatwierdzania projektów wspólnych wdrożeń oraz sposobu wykorzystania pozyskanych w ten sposób jednostek redukcji emisji we wspólnotowym systemie.

W projekcie zmienianej ustawy uzupełniono definicje istniejące w celu doprecyzowania i usystematyzowania ich oraz dodano objaśnienia pojęć nowych dla zdefiniowania rozszerzonego zakresu regulacji ustawy.

Nadano nowe brzmienie art. 5 ust. 1 pkt. 1 i 2 w celu rozdzielenia wspólnotowego i krajowego system handlu uprawnieniami. Dotychczasowa praktyka wskazywała na mylne interpretowanie przepisów dotyczących obu systemów. Nowy przepis ma na celu rozdzielenie obu systemów od siebie i usystematyzowanie zasad funkcjonowania. System składa się z instalacji, które spełniają określone w rozporządzeniu wydawanego na podstawie delegacji z **art. 6** dla wspólnotowego systemu lub **art. 6a** dla krajowego systemu, kryteria. Instalacje zakwalifikowane do systemu mogą aktywnie uczestniczyć w systemie lub być czasowo z systemu wykluczone. Czasowe wykluczenie instalacji ma na celu przygotowanie się prowadzącego instalację do aktywnego uczestnictwa w systemie. Polega to na tym, że instalacja, która została zakwalifikowana do systemu zgodnie z kryteriami, określonymi w rozporządzeniach, ma obowiązek monitorować i sprawozdawać wielkości rzeczywistej emisji, ponosi kary za przekroczenie limitów emisji określonych dla danej instalacji, ale nie otrzymuje uprawnień do emisji. Prowadzącemu instalację aktywnie uczestniczącym w systemie przyznawane są uprawnienia do emisji natomiast dla prowadzących instalacje czasowo wykluczonych określa się limity emisji.

W artykule 9 określono organy właściwe w sprawach zarządzania i nadzoru nad systemem handlu uprawnieniami do emisji. Minister właściwy do spraw środowiska sprawuje nadzór nad funkcjonowaniem systemu, koordynuje współpracę międzynarodową w zakresie mechanizmów elastyczności.

W dodanym artykule 9a, zadania z zakresu administrowania systemem powierzono Krajowemu Administratorowi Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji, zwany dalej Krajowy Administrator. W artykule tym zostały określone także zasady funkcjonowania Urzędu Krajowego Administratora. Krajowy Administrator jest centralnym organem administracji rządowej. Krajowego Administratora wyłonionego w drodze konkursu powołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska. Kadencja Krajowego Administratora trwa 5 lat, zastępców Krajowego Administratora powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw środowiska na wniosek Krajowego

Administradora. Minister właściwy do spraw środowiska w drodze zarządzenia nadaje statut Urzędowi Krajowego Administratora.

Powołanie Urzędu Krajowego Administratora w randze centralnego organu administracji rządowej spowodowane jest wypełnianiem nowych zadań wynikających z zobowiązań międzynarodowych m. in. z Protokołu z Kioto (Dz. U. z 2005 r. nr 2003, poz. 1684) do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, zwanej dalej „Konwencją” (Dz. U. z 1996 r. nr 53, poz. 238). Polska jak i inne kraje z Załącznika I do Konwencji mają obowiązek spełnienia wymagań metodologicznych i sprawozdawczych wynikających z art. 5 ust. 1 i 2 oraz art. 7 ust. 1 i 4 Protokołu z Kioto. Polska do wypełnienia swoich zobowiązań wynikających z Protokołu z Kioto może wykorzystać poświadczone jednostki redukcji emisji (CER), jednostki redukcji emisji (ERU) i jednostki przyznanej ilości emisji (AAU). Za zarządzanie ww. jednostkami, monitorowanie projektów odpowiedzialny będzie Urząd Krajowego Administratora.

W artykule 9b zostały określone nowe zadania Krajowego Administratora wynikające z zarządzania wspólnotowym i krajowym systemem oraz wynikające z zobowiązań Protokołu z Kioto. Ze względu na zastrzeżeniem, że przepisy o powołaniu Urzędu Krajowego Administratora wchodzi w życie od 1 stycznia 2007 r., z powodu zabezpieczenia w budżecie państwa środków finansowych, zadania zostały rozdzielone na zadania obecnie realizowane przez Krajowego Administratora i zadania nowe. Przepisy dotyczące nowych zadań powinny wejście 14 dni od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy.

Nadzór nad Krajowym Administratorem sprawuje minister właściwy do spraw środowiska.

W art. 9c została zapisana delegacja do wydania rozporządzenia przez Prezesa Rady Ministrów w sprawie określenia zasad wynagradzania pracowników Urzędu Krajowego Administratora.

Wydawanie decyzji przez Krajowego Administratora spowodowało zmianę w art. 7, gdzie został określony przepis mówiący o wydawaniu decyzji w krajowym systemie dla instalacji czasowo wykluczonej. Został uchylony przepis art. 4 mówiący o odwołaniach od decyzji wydawanych przez starostę.

Został utworzony Krajowy Rejestr Upnień do Emisji. Rejestr dzieli się na krajowy rejestr dla krajowego systemu i krajowy rejestr dla wspólnotowego systemu. Krajowy rejestr dla wspólnotowego systemu stanowi elektroniczną bazę danych. Zasady funkcjonowania Krajowego Rejestru dla wspólnotowego systemu określa rozporządzenie Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie funkcjonowania i zabezpieczenia systemu rejestrów stosownie do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz

decyzji nr 280/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. L386 z dnia 29.12. 2004, s. 1).

Ustawa z 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji regulowała zasady działania Krajowego rejestru dla wspólnotowego i krajowego systemu, wejście w życie rozporządzenia Komisji (WE) nr 2216/2004 z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie funkcjonowania i zabezpieczenia systemu rejestrów stosowane do dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzji nr 280/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady spowodowało konieczność zmiany przepisów. W art. 10 określono zakres informacji gromadzonych w Krajowym rejestrze dla krajowego systemu. Zasady funkcjonowania Krajowego rejestru dla krajowego systemu określili w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw środowiska.

Prowadzący instalację objętą systemem lub zarządca grupy instalacji zobowiązany jest do posiadania rachunku w krajowym rejestrze dla krajowego systemu. Aby otworzyć rachunek prowadzący instalację lub zarządca grupy musi złożyć wniosek do Krajowego Administratora. Za otworenie rachunku w krajowym rejestrze dla wspólnotowego i krajowego systemu wszyscy uczestnicy systemu grupy uiszcza opłatę w wysokości 450 zł. We wspólnotowym systemie każdy kto obraca uprawnieniami do emisji musi posiadać rachunek w rejestrze, w związku z powyższy również uiszcza opłatę za utworzenie rachunku w takiej samej wysokości jak prowadzący instalację lub zarządca. W artykule 13 została określona delegacja dla ministra właściwego do spraw środowiska dotycząca wydania rozporządzenia określającego wzory formularzy, na jakich trzeba przekazywać informacje określone w art. 10.

Artykuł 15 określa informacje, jakie zawiera krajowy plan rozdziału uprawnień dla każdego okresu rozliczeniowego. Zmiana ww. artykułu stała się konieczna dla rozdzielenia zasad funkcjonowania wspólnotowego i krajowego rejestru. Ustęp 1 odnosi się do krajowego planu dla wspólnotowego systemu, natomiast ustępy od 3 i 4 określają informacje, które musi zawierać krajowy plan dla krajowego systemu.

Rozdział wspólnotowego i krajowego systemu nastąpi również w kwestii dotyczącej terminu przyjęcia krajowych planów i tak:

- rozporządzenie Rady Ministrów, które przyjmie krajowy plan dla wspólnotowego systemu ogłoszone jest do dnia 1 stycznia roku poprzedzającego okres rozliczeniowy,
- rozporządzenie Rady Ministrów, które przyjmie krajowy plan dla krajowego systemu zostanie ogłoszone do dnia 30 września roku poprzedzającego okres rozliczeniowy.

W art. 22 ust. 1 dodano zarządcę grupy instalacji, któremu przyznaje się uprawnienia do emisji dla danego okresu rozliczeniowego. Zapis ten wprowadzono ze względu na problemy pojawiające się z interpretacją art. 31 na mocy, którego powoływana jest grupa instalacji. Nowy zapis zgodny jest z art. 28 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE

Ze względu na zmianę definicji instalacji nowej zostały zmienione przepisy art. 22 normujące przyznawanie uprawnień do emisji w zezwoleniu dla takich instalacji. Konsekwencją zmiany definicji instalacji nowej jest także uchylene ust. 24

W art. 26 zostały zmieniany przepis dotyczący wykorzystania przyznanych prowadzącym instalację lub zarządcy uprawnień do emisji, mogą zostać zbyte uprawnienia tylko te, które zostały otrzymane z działań redukcyjnych.

Przepis art. 27 określa zasadę zgłaszania sprzedaży uprawnień do emisji do krajowego rejestru dla krajowego systemu w ciągu 3 dni roboczych od momentu zawarcia umowy sprzedaży. Zgłoszenie zawarcia umowy dokonuje sprzedawca.

Rozporządzenie, o którym jest mowa w art. 29 ust. 2 jest kierowane dla prowadzących instalacje objęte krajowym systemem. W rozporządzeniu tym zostaną warunki przenoszenia przez prowadzącego instalację uprawnień do emisji na następne lata okresu rozliczeniowego.

Artykuł 31 określa przepisy dotyczące tworzenia grupy instalacji. Ze względu na trudności i niejasności w jego interpretowaniu zostały wprowadzone następujące zmiany do ust. 1 rozszerza cel dla którego są tworzone grupy instalacji. Dodaje się ust. 1a w brzmieniu „grupa instalacji dla wspólnotowego systemu może zostać utworzona na okres 2005-2007 i 2008 – 2012”. Zarządcy grupy instalacji przyznawane są uprawnienia do emisji, w przypadku gdy grupa była powołana po ogłoszeniu krajowego planu, uprawnienia do emisji są zapisywane na rachunku zarządcy grupy instalacji w Krajowym Rejestrze. Ze względu na rozszerzenie zadań Krajowego Administratora w kwestii wydawania zezwoleń, Krajowy Administrator przejmuje obowiązek wydawania decyzji o utworzeniu grupy instalacji dla wspólnotowego i krajowego systemu.

W art. 32 został określone przepisy dotyczące zamykania instalacji objętych systemem, przenoszenia produkcji i sprzedaży pozostałości poprocesowych, których zużycie powoduje emisje dwutlenku węgla. Zamykanie instalacji w systemie, następuje poprzez rozliczenie się z przyznanych uprawnień do emisji w danym roku okresu rozliczeniowego, po uwzględnieniu rozliczenia się z rzeczywistej emisji jaka miała miejsce do dnia zamknięcia instalacji. Uprawnienia nie wykorzystane przez zamykaną instalację zostają przeniesione do rezerwy. Rozliczenie się prowadzącego instalację zamykaną następuje w formie raportu. Raportu

zawiera informację, –formę i układ zgodny z rocznym raportem. Rozliczenie następuje w terminie 3 miesięcy od dnia zamknięcia instalacji.

W przypadku sprzedania przez prowadzącego instalację pozostałości poprocesowych, których zużycie powoduje emisję substancji objętej uprawnieniami do emisji, kupujący przejmuje liczbę uprawnień do emisji odpowiadającą wielkości emisji, która powstałaby w wyniku użycia pozostałości poprocesowej przez sprzedającego.

Przeniesienie produkcji z instalacji objętej systemem przez nową instalację, powoduje rozliczenie się prowadzącego instalację, który otrzymał uprawnienia do emisji, w ciągu 3 miesięcy od dnia przeniesienia produkcji. Nowa instalacja otrzymuje z rezerwy uprawnienia do emisji w przypadku gdy przeniesienie produkcji związane było ze zwiększeniem emisji substancji objętej systemem.

W art. 33 dodano ustęp 2, w którym określono zasady sprzedaży uprawnień do emisji. Prowadzący instalację i zarządca grupy instalacji po otwarciu rachunku i zarejestrowaniu zezwolenia lub zarejestrowanie decyzji o utworzeniu grupy instalacji może sprzedawać uprawnienia do emisji.

W art. 34 nastąpiła zmiana organu wydającego zezwolenie. Obecnie zezwolenie wydaje organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. W projekcie zmiany ustawy zezwolenia będzie wydawał Krajowy Administrator po uzgodnieniu z organem właściwym do wydania pozwolenia zintegrowanego lub pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. W art. 35 doprecyzowano informacje i dokumenty, które musi zawierać wniosek prowadzącego instalację o wydanie zezwolenia. Doprecyzowano, także informacje jakie powinno zawierać zezwolenie dla instalacji nowych. Wszystkie wydawane w drodze decyzji zezwolenia Krajowy Administrator przekazuje do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

W art. 36 doprecyzowano co zawiera zezwolenie wydawane dla nowej instalacji.

W ustawie zmieniono, doprecyzowano i uzupełniono przepisy regulujące monitorowanie, sprawozdawczość oraz rozliczanie uprawnień do emisji. Rozliczenia uprawnień do emisji dokonuje się na podstawie zweryfikowanego rocznego raportu, w którym zawarte są informacje o rzeczywistej wielkości emisji na dzień 31 grudnia roku poprzedniego – art. 40. W dodanym ustępie 1a nałożono obowiązek na prowadzącego instalację i zarządcę dotyczący rozliczania się z przyznanymi uprawnieniami do emisji.

Pozytywnie zweryfikowany roczny raport jest przedkładany do 31 marca, każdego roku do Krajowego Administratora. W przypadku nie przedłożenia zweryfikowanego rocznego raportu w terminie prowadzący instalację lub zarządca nie może dysponować przyznanymi

mu uprawnieniami do momentu rozliczenia się w rocznym raporcie z rzeczywistej wielkości emisji i podlega kauce pieniężnej zgodnie z art. 50 ust. 1. Rozliczenie uprawnień do emisji zgodnie z zweryfikowanym rocznym raportem następuje w Krajowy Rejestrze – art. 48 W celu pełnej transpozycji dyrektywy Unii Europejskiej 2004/101/WE z dnia 27 października 2004 r. zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych Protokołu z Kioto dodano do ustawy przepisy dotyczące procedury zatwierdzania projektów wspólnych wdrożeń. W art. 49 - 49i wprowadzono szczegółowe przepisy na mocy, których będą realizowane projekty wspólnych wdrożeń i zapobieganie podwójnemu liczeniu emisji z tych projektów.

Zmieniono brzmienie art. 50, który określa administracyjne kary pieniężne wymierzone w drodze decyzji, przez wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska prowadzącemu instalacje za:

- brak uprawnień do emisji,
- przekroczenie limitu emisji,
- za brak zweryfikowanego raportu i nie przekazanie go w terminie,
- brak zezwolenia.

Dodano art. 50a określający przepis o wszczynaniu postępowania w sprawie kar pieniężnych z urzędu.

W art. 51 ust. 1 został zapisany przepis mówiący, że do kar pieniężnych wymierzanych na mocy art. 50 stosuje się Ordynację podatkową, wyjątek Ordynacji stanowi termin określony do uiszczania opłat wynikających z zasądzonych kar pieniężnych.

W art. 55 znalazły się przepis mówiący o postępowaniu w przypadku wystąpienia siły wyższej.

W projekcie art. 2-10 zostały umieszczone przepisy przejściowe, które omawiają przypadki zatwierdzonych projektów wspólnych wdrożeń przed wejściem w życie ustawy czy postępowania wynikającego z uchylonych przepisów niniejszą ustawą.

Został dodany nowy art. 401b w ustawie Prawo ochrony środowiska, w artykule tym został wprowadzony przepis dotyczący utworzenia konta w Narodowym Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na który będą wpływały środki ze sprzedaży przez Krajowego Administratora uprawnień do emisji na aukcji. Zgodnie z Komunikatem Komisji z 4 stycznia 2006 r. nr 5055/06 środki pozyskane ze sprzedaży uprawnień na aukcji wykorzystywane mogą być do pokrycia kosztów administrowania wspólnotowym systemem

oraz na działania mające na celu wypełnienie zobowiązań Protokołu z Kioto przez kraj w tym zakup jednostek Kioto.

Ustawa o zmianie ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i innych substancji wprowadzanych do powietrza wejdzie w życie od dnia 1 stycznia 2007 r. dla przepisów, w których został utworzony Urząd Krajowego Administratora, natomiast pozostałe przepisy wejdą w życie 14 dni od ogłoszenia.

Uzasadnienie włączenia gospodarstw leśnych do europejskiego handlu uprawnieniami do emisji

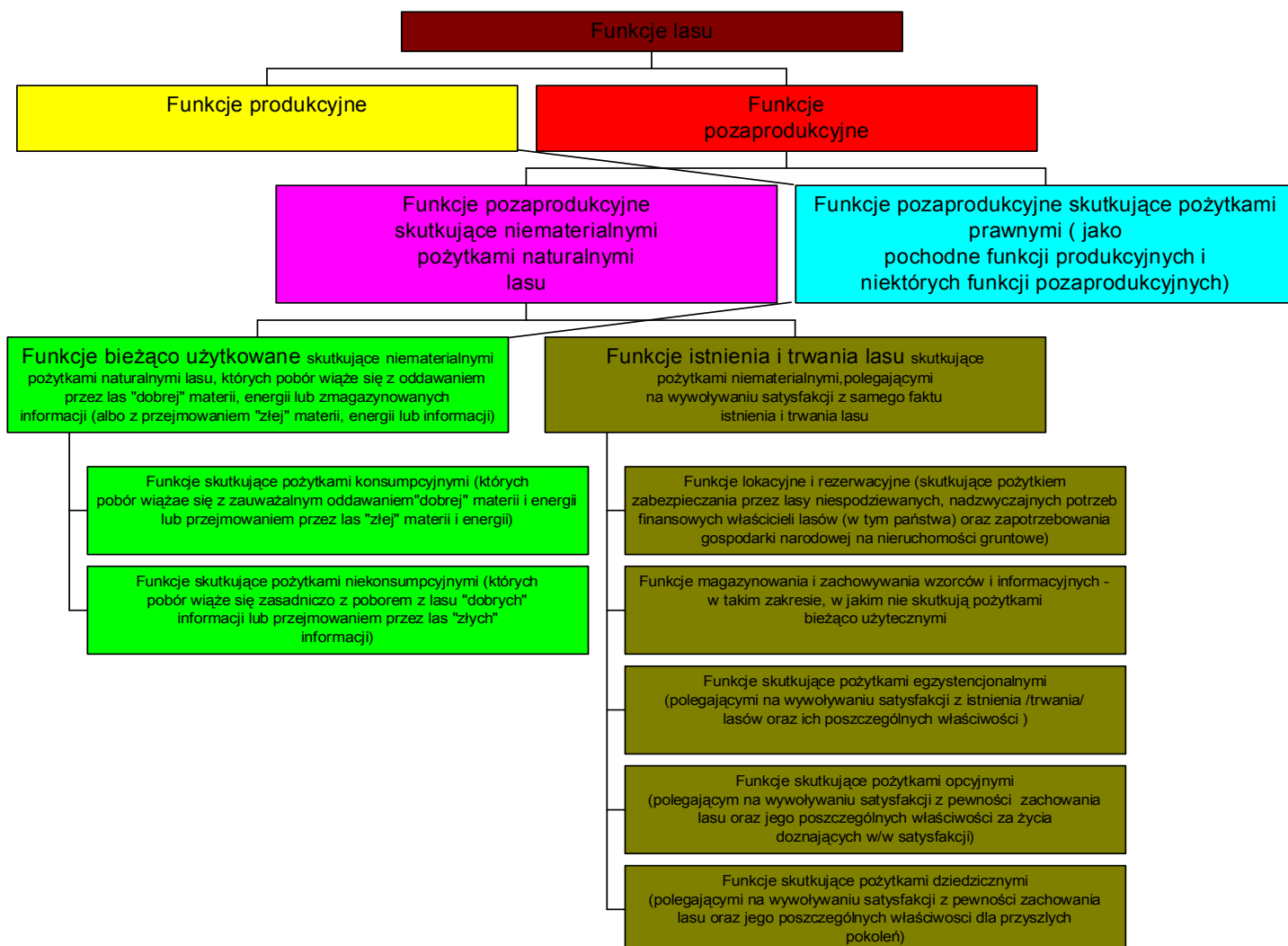
Teoria pożytków naturalnych lasu jako podstawa teoretyczna włączenia gospodarstw leśnych do europejskiego handlu uprawnieniami do emisji

W związku z art. 5 Konstytucji Rzeczypospolita Polska zapewniając ochronę środowiska powinna kierować się zasadą zrównoważonego rozwoju.

Z zasady, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, wywodzi się realizowana obecnie w Polsce koncepcja modelu lasu wielofunkcyjnego o równoważnym znaczeniu poszczególnych funkcji.

Przez funkcje lasu rozumie konkretne przejawy działania (oddziaływania, świadczenia) nieruchomości leśnych, w wyniku których następuje wytwarzanie i podaż przez lasy określonych produktów materialnych, usług, wartości niematerialnych i prawnych (w najszerszym tego słowa znaczeniu) lub wszelkich innych dóbr (korzyści, użyteczności) - zaspokajających najrozmaitsze potrzeby społeczne (w tym gospodarcze).

Dorobkiem nauki leśnej jest następujący podział funkcji pełnionych przez lasy:

Częścią składową lasu są m.in. niematerialne efekty (skutki) pozaprodukcyjnych funkcji lasu. Efekty te, o ile wystąpią w powiązaniu z prawidłową gospodarką leśną (lub wszelką inną prawidłową działalnością człowieka), i zostaną postawione do dyspozycji uprawnionych beneficjentów – otóż takie efekty można, bez konfliktu z kodeksem cywilnym, uznać za potencjalny pożytek naturalny lasu (pożytek naturalny o charakterze niematerialnym).

Powyższej konstatacji nie sprzeciwiają się regulacje, zawarte w prawie leśnym w odniesieniu do Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe i innych prowadzących gospodarkę leśną. Otóż z art. 6. ustawy o lasach wynika, że gospodarka leśna oznacza m.in. realizację pozaprodukcyjnych funkcji lasu.

Skoro gospodarka leśna obejmuje realizację pozaprodukcyjnych funkcji lasu, to oznacza to, że prowadzący gospodarkę leśną w toku i w ramach tej gospodarki obowiązany jest doprowadzać do powstania efektów niematerialnych świadczeń lasu poprzez odpowiednie wzmacnianie lub modyfikowanie nieregulowanych (naturalnych) funkcji lasu, a następnie doprowadzać do wykorzystania tych efektów zgodnie z ich społeczno – gospodarczym przeznaczeniem.

Z kodeksu cywilnego wynika, że uprawniony do pobierania pożytków naturalnych rzeczy nabywa ich własność przez odłączenie ich od rzeczy (art. 190). Jest więcej niż oczywiste, że odłączenie od lasu pożytków naturalnych lasu o charakterze niematerialnym nie należy traktować w sposób dosłowny, lecz w aspekcie skutku faktycznego. W polskich uwarunkowaniach prawnych i faktycznych (w Polsce zdecydowana większość lasów jest własnością Skarbu Państwa, reprezentowanego przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe), jest pożądane, aby określona część materialnych i niematerialnych pożytków naturalnych lasu była odłączana w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa właśnie przez Lasy Państwowe z późniejszą ich zamianą na pożytek cywilny rzeczy czy na pożytek z prawa (na dochód, który prawo przynosi zgodnie ze swym społeczno – gospodarczym przeznaczeniem).

Już teraz, pewna część niematerialnych pożytków lasów jest zamieniana na dochody, jakie Lasom Państwowym przynosi prawo do rozporządzania tymi pożytkami. Ma to miejsce wówczas, gdy pozaprodukcyjne funkcje lasu wymagają szczególnie intensywnego wzmacniania i modyfikowania metodami gospodarki leśnej oraz znaczącego zaangażowania innych niż las leśnych zasobów ekonomicznych (dochody z prawa do niematerialnych pożytków lasu o charakterze uzdrowiskowym, rekreacyjnym i turystycznym, dochody z prawa do niematerialnych pożytków naturalnych lasu, związanych z turystyką myśliwską).

Rozwiązania zaproponowane w ustawie nadają Lasom Państwowym oraz innym prowadzącym gospodarstwa leśne uprawnienie do rozporządzania efektami łagodzenia efektu cieplarnianego, związanymi z akumulacją przez lasu dwutlenku węgla.

Warto zauważyć, że wówczas, gdy prowadzący gospodarstwa leśne nie są bezpośrednimi beneficjentami pożytków naturalnych lasu o charakterze niematerialnym - nie oznacza to, że nie może być mowy o dochodach z prawa do tych pożytków, osiąganymi przez innych beneficjentów. Beneficjentami tych dochodów mogą być różne kręgi społeczeństwa, różne osoby fizyczne, osoby prawne (w tym w szczególności Skarb Państwa nie występujący jako właściciel lasów, lecz jako właściciel innych dóbr) oraz jednostki organizacyjne bez osobowości prawnej. Jest to zresztą w pełni zgodne z ideą lasów należących do Skarbu Państwa jako wspólnego dobra łącznego wszystkich obywateli, ani nie sprzeciwia się regulacjom kodeksu cywilnego (*zgodnie z kodeksem cywilnym właściciel /np. Skarb Państwa/ ma wyłączne prawo do pożytków naturalnych rzeczy, jeśli ustawy i zasady współżycia społecznego nie stanowią inaczej*).

*Uzasadnienie merytoryczne włączenia gospodarstw leśnych do europejskiego handlu
uprawnieniami do emisji*

W Polsce zdecydowana większość lasów należy do Skarbu Państwa. Znaczny odsetek tych lasów ma być objęty siecią obszarów Natura 2000.

Realizowanie działań, wynikających z ustanowienia obszaru Natura 2000, powodować będzie na ogół w odniesieniu do lasów zmiany w gospodarce leśnej, polegające na ich „naturalizacji” (zwiększenie wieku wymiany generacyjnej, kształtowanie struktury wielopiętrowej, prowadzenie wymiany generacyjnej z użyciem technologii, unikającej zrębów zupełnych itd.).

Zmiany te będą skutkować zmniejszeniem strumienia pożytków prawnych, wynikających ze sprzedaży podstawowego materialnego pożytku naturalnego lasu, jakim jest surowiec drzewny.

Obowiązujący system prawny nie przewiduje rekompensowania Skarbowi Państwa jako właścicielowi lasów korzyści, utraconych w następstwie działań, wynikających z procesu stanowienia i utrzymywania sieci obszarów Natura 2000.

Występuje niemal korelacyjna zbieżność między zmianami w gospodarce leśnej, wynikającymi z realizacji planów ochrony obszarów Natura 2000, a zmianami, skutkującymi przyrostem akumulacji dwutlenku węgla przez lasy.

W tym aspekcie włączenie lasów do europejskiego systemu handlu emisjami ma pierwszorzędne uzasadnienie ekonomiczne : będzie sprzyjać postępowi w realizacji przez Polskę zobowiązań, wynikających z tzw. dyrektyw ptasich i siedliskowych, nie narażając gospodarstw leśnych do zakłócenia ich gospodarek finansowych.

Ponadto należy podnieść, że środki finansowe ze zbywania uprawnień do emisji, które pozyskiwać będzie Państwowe Gospodarstwo Leśne, zgodnie z realizowanym obecnie programem administracji rządowej będą mogły być częściowo wykorzystywane na wzrost lesistości Kraju oraz doskonalenie gospodarki leśnej, zwłaszcza w lasach niepaństwowych, a także na inne działania rozwojowe w obrębie terenów nieurbanizowanych.

Proponowane rozwiązania sprzyjać będą też istotnemu przyspieszeniu procesu grupowania się gospodarstw leśnych, znajdujących się w rękach prywatnych.

Będzie to miało podstawowe znaczenie dla procesu racjonalizacji gospodarki leśnych w lasach niepaństwowych.

Polskie leśnictwo jest dobrze przygotowane do prognozowania, monitorowania oraz raportowania zmian akumulacji dwutlenku węgla w lasach.

Na przygotowanie, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, składa się:

- a) baza danych, wchodząca w skład systemu informatycznego Lasów Państwowych, obejmująca informacje o poszczególnych fragmentach lasów Skarbu Państwa (tzw. wydzieleniach leśnych),
- b) baza danych przedsiębiorstwa państwowego Biura Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej,
- c) wyniki inwentaryzacji wielkoobszarowych lasów wszystkich własności oraz baza danych o lasach wszystkich własności – do prowadzenia których zobowiązane jest Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe.

Dyrektor Generalny Lasów Państwowych opracował zarządzenie wewnętrzne w sprawie utworzenia sieci powierzchni obserwacyjnych, o których mowa w projekcie ustawy (załącznik nr 1).

Zaproponowana w projekcie ustawy metodyka prognozowania i pomiaru akumulacji dwutlenku węgla jest w pełni zgodna z wytycznymi, wynikającymi z dokumentów, towarzyszących Protokołowi z Kioto, a równocześnie – ze względu na swoją kompletność i szczegółowość i wymiar praktyczny – może stać się wzorcem rozwiązań, które zostaną przyjęte w krajach europejskich i innych krajach, które ratyfikowały powołany Protokół.

Uwarunkowania prawne

Po ratyfikowaniu Protokołu z Kioto z dnia 11 grudnia 1997 r do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (zwanego dalej Protokołem z Kioto), Rzeczypospolita Polska, jako kraj, wymieniony w załączniku nr 1, zobowiązała się – w celu wspierania zrównoważonego rozwoju - do łagodzenia efektu cieplarnianego **między innymi**. w drodze wdrożenia lub rozwijania właściwych dla warunków krajowych środków, takich, jak wspieranie zrównoważonej gospodarki leśnej, zalesienia i odnowienia – z zastrzeżeniem, że środki te będą stosowane zgodnie z art. 3. Protokołu z Kioto.

Art. 3 ust.3. Protokołu z Kioto zobowiązał w szczególności Państwa, wymienione w załączniku 1 (a więc i Rzeczypospolitą Polską), do łagodzenia efektu cieplarnianego poprzez wykorzystywanie do tego zmian pochłaniania gazów cieplarnianych – w tej części, w której pochłanianie to jest wynikiem zmian w użytkowaniu ziemi i zmian w gospodarce leśnej, spowodowanych bezpośrednio przez człowieka.

Z treści zatem ust.3 art. 3. wynika, że w wypełnianiu obowiązków z Protokołu z Kioto nie chodzi o doprowadzanie przez działalność człowieka do zmian w użytkowaniu ziemi i do zmian w gospodarce leśnej, skutkujących pochłanianiem gazów cieplarnianych, lecz o doprowadzanie poprzez działalność człowieka do zmiany dynamiki zmian w użytkowaniu ziemi i dynamiki zmian w gospodarce leśnej, skutkujących pochłanianiem gazów cieplarnianych.

W dalszej części w/w ustępu 3. określono, że katalog działań, skutkujących pochłanianiem gazów cieplarnianych w następstwie zmian w użytkowaniu ziemi i w następstwie zmian w gospodarce leśnej został w Protokole z Kioto ograniczony do „zalesiania, ponownego zalesiania i wylesiania począwszy od 1990 r”.

Utrwaliła się jednoznaczna doktryna interpretacji art. 3 ust.3 Protokołu z Kioto, zgodnie z którą w bilansie emisji gazów cieplarnianych do powietrza uwzględnia się całą ilość dwutlenku węgla zakumulowanego w danym roku przez powierzchnię ziemi, która w roku 1990 i latach następnych została pokryta roślinnością leśną w ramach czynności zalesieniowych, pomniejszoną o ilość dwutlenku węgla, wyemitowaną w tym roku przez powierzchnię ziemi, która od roku 1990 została wylesiona.

Art. 3 ust. 4 Protokołu z Kioto dopuścił możliwość uwzględniania w bilansie emisji gazów cieplarnianych dodatkowych działań powodowanych przez człowieka, skutkujących zmianami pochłaniania gazów cieplarnianych na skutek zmian sposobów użytkowania ziemi i sposobów gospodarki leśnej.

Dopuszczenie, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, zostało w Protokole z Kioto uzależnione od decyzji Konferencji Stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu.

Na mocy decyzji Konferencji Stron – każde Państwo może na zasadzie dobrowolności zgłosić wolę rozliczania się (poczynając od okresu 2008 – 2012) z obowiązku łagodzenia efektu cieplarnianego m.in. z przywoływaniem działań w zakresie zmian użytkowania ziemi i zmian w gospodarce leśnej.

Jak wiadomo, do Protokołu z Kioto odwołują się dwie Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady : Dyrektywa 2003/87/WE oraz Dyrektywa 2004/101/WE .

Nawiązanie kompatybilności pomiędzy rozwiązaniami, zaproponowanymi w projekcie ustawy w odniesieniu do gospodarstw leśnych, a regulacjami obu dyrektyw wymaga wykreślenia w artykule 11 a ust. 3 lit. b) dyrektywy 2004/101/WE. wyrażenia „z leśnictwem” Po takiej zmianie wszystkie akty zakupu uprawnień do emisji od prowadzących gospodarstwa leśne przez emitatorów gazów cieplarnianych, działających w krajach załącznika 1, wyczerpywać będą znamiona wspólnych przedsięwzięć.

Jak wiadomo, w Rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (Dz. U. .2002, Nr 100, poz. 908) zawarta jest norma § 46, stanowiąca, że: „1. Wejścia w życie ustawy nie uzależnia się od wystąpienia zdarzenia przyszłego. 2. Od wystąpienia zdarzenia przyszłego można uzależnić stosowanie ustawy albo jej poszczególnych przepisów. Jeżeli stosowanie całej ustawy ma być uzależnione od wystąpienia zdarzenia przyszłego, wyraża się to zwrotem: "Ustawa wchodzi w życie z dniem ..... (określenie zdarzenia)", a jeżeli od wystąpienia zdarzenia przyszłego ma być uzależnione stosowanie tylko poszczególnych przepisów ustawy - zwrotem: "Ustawa wchodzi w życie z dniem ....., z tym że przepisy art. ... stosuje się od dnia ..... (określenie zdarzenia)". 3. Rozwiązanie, o którym mowa w ust. 2, stosuje się tylko w przypadku, gdy termin wystąpienia zdarzenia przyszłego można ustalić w sposób niebudzący wątpliwości i zostanie on urzędowo podany do wiadomości publicznej”.

Należy poczytywać za poważne zaniechanie, iż przy stanowieniu Dyrektywy 2004/101/WE Polska jako kraj członkowski UE – mając wybitny wkład w utrwaleniu świadomości społeczności międzynarodowej o roli lasów w łagodzeniu efektu cieplarnianego - nie zdołała skutecznie sprzeciwić się wyłączeniu działań, związanych z leśnictwem, z katalogu działań, które można uwzględniać jako element wspólnych przedsięwzięć, wchodzących w skład europejskiego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

Obecnie resort ochrony środowiska podjął intensywne działania, mające na celu szybką zmianę w/w dyrektywy, przynajmniej w odniesieniu do dopuszczenia leśnictwa do uczestniczenia we wspólnych przedsięwzięciach, skutkujących obniżeniem koncentracji gazów cieplarnianych w atmosferze.

W tym stanie rzeczy uzasadniona jest teza, że jeszcze na etapie procedowania projektu ustawy o zmianie ustawy o handlu emisjami - data i kierunki zmian omawianej dyrektywy nie będą budzić wątpliwości oraz zostaną skutecznie podane do publicznej wiadomości.

Uzależnienie wejście w życie przepisów, odnoszących się do gospodarstw leśnych, od stosownej nowelizacji w/w dyrektywy, nie wydaje się zatem rozwiązaniem, związanym z ryzykiem obrazy cyt. § 46 „Zasad techniki prawodawczej”.

Zastosowanie takiego rozwiązania stworzy Polsce unikatową pozycję, sprzyjającą szybkiemu wprowadzeniu gospodarstw leśnych w europejski system handlu uprawnieniami do emisji, „następnego dnia” po stosownej nowelizacji omawianej dyrektywy.

Skutki budżetowe

Wprowadzenie gospodarstw leśnych do europejskiego systemu handlu uprawnieniami do emisji nie będzie wiązać się z dodatkowymi obciążeniami budżetu Państwa.

Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe od dawna przygotowywało się logistycznie do tego systemu, z uwzględnieniem aspektu pomocniczości na rzecz gospodarstw leśnych, znajdujących się w rękach prywatnych.

Projekt

**Zarządzenie nr
Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych
z dnia .....**
**w sprawie ustalenia stałej sieci powierzchni prognostycznych w nadleśnictwach,
znajdujących się
w zasięgu regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych w Pile oraz ustalenia procedury
sporządzania corocznego raportu retrospektywno – prognostycznego z obserwacji,
dokonywanych na tych powierzchniach**

znak:

Na podstawie § 6 Statutu Lasów Państwowych¹, w wykonaniu zadań, o których mowa w art. 13 a ust. 1. pkt. 1.², art. 33. ust. 3 pkt. 3.³, art. 33. ust. 3 pkt. 4.⁴, art. 33. ust. 3 pkt. 8.⁵, art. 56. ust.2. w powiązaniu z art. 58. ust.2. pkt.1., pkt.2., i pkt.5.⁶, art.33. ust.3 pkt.6.⁷ ustawy o lasach

Postanowienia ogólne

§ 1

Na terenie nadleśnictw w zasięgu terytorialnym regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych w Pile ustala się sieć stałych powierzchni prognostycznych, utrwalonych w załączniku nr 1 do niniejszego zarządzenia.

§ 2

Powierzchnie, o których mowa w § 1, służą śledzeniu i prognozowaniu zmian w ekosystemach leśnych w zakresie:

- kształtowania się populacji strzygoni choinówki z uwzględnieniem aspektu ilościowego i witalności tego owada;
- zmian funkcjonalnych biotopów leśnych, ocenianych na podstawie wartości średniej osobniczej masy biegaczowatych (SBO),
- kształtowania się w ekosystemach leśnych emisji ujemnej dwutlenku węgla w aspekcie łagodzenia przez te ekosystemy efektu cieplarnianego

§ 3

Z obserwacji, dokonywanych na wyżej wymienionych stałych powierzchniach obserwacyjnych powinien być sporządzany raport retrospektywno - prognostyczny, stanowiący suplement do raportu o stanie lasu, stanowiący odpowiedź na następujące pytania i kwestie:

- 1) Prawdopodobieństwo - w skali Lasów Państwowych - zmian w populacji strzygoni choinówki, zapowiadających potrzebę podjęcia działań ochronnych o charakterze interwencyjnym,
- 2) Działania w zagospodarowaniu lasu, służące uniknięciu lub złagodzeniu zjawisk, o których mowa w pkt.1),
- 3) Średnioroczny udział ekosystemów leśnych w ujemnej emisji dwutlenku węgla - z wyprowadzeniem danych odnoszących się do ogółu lasów w zarządzie Lasów Państwowych,

- 4) Tendencje zmian w funkcjonalności ekosystemów leśnych w świetle wnioskowania na podstawie SBO – z elementami uogólnienia na wszystkie lasy w zarządzie Lasów Państwowych oraz z doskonaleniem wskazówek metodycznych na temat podejmowania decyzji gospodarczych na podstawie SBO.

Dane w raporcie, o którym mowa w ust.1., powinny być odpowiednio wykorzystywane do:
bieżącego planowania finansowo – gospodarczego w Lasach Państwowych,
doskonalenia zasad i instrukcji urządzania, hodowli, ochrony i użytkowania lasu;
zasilania sprawozdawczego o udziale Lasów Państwowych w kształtowaniu się ujemnej emisji dwutlenku węgla

Podział zadań, organizacja przedsięwzięcia oraz jego system finansowy

§ 4.

1. Prowadzenie obserwacji na stałych powierzchniach prognostycznych oraz sporządzanie raportu, o którym mowa w § 3, stanowi:
  - a) wspólne przedsięwzięcie jednostek organizacyjnych Lasów Państwowych w rozumieniu art.33. ust.3. pkt. 8 i art. 58. ust.2 pkt.1. ustawy o lasach,
  - b) przedsięwzięcie na rzecz ochrony lasów, racjonalnej gospodarki leśnej i rozwoju leśnictwa w rozumieniu art. 33. ust.3. pkt. 3 ustawy o lasach,
  - c) przejaw oceny stanu lasów i zasobów leśnych, prognozowania: zmian w ekosystemach leśnych, w leśnictwie, stanu lasów i zasobów leśnych - o których to ocenach i prognozowaniu jest mowa odpowiednio w art. 13 a ust.1 pkt. 1., art. 33. ust. 3. pkt. 4., art. 58 ust.2. pkt.5. ustawy o lasach,
  - d) przejaw badań naukowych, o których mowa w art. 33. ust.3. pkt. 6. oraz art. 58. ust.2. pkt.2. ustawy o lasach.
2. W rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6. grudnia 1994 r w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej w Państwowym Gospodarstwie Leśnym Lasy Państwowe – zadania, o których mowa w ust. 1., stanowią przejaw działalności administracyjnej, prowadzonej w zakresie gospodarki leśnej w nadleśnictwach oraz w Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych⁸

§ 5

1. Utrzymanie stałych powierzchni prognostycznych, o których mowa w § 1., oraz prowadzenie na nich obserwacji stanowi zadanie administracyjne właściwych nadleśniczych, zlecane im przez fundusz leśny na podstawie art. 56 ust.2. w powiązaniu z art. 58. ust.2. pkt. 5. ustawy o lasach;
2. W części, obejmującej czynności o charakterze naukowo – badawczym, zadania do wykonania na stałych powierzchniach prognostycznych nadleśniczowie zlecają Katedrze ..... Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie na podstawie art. 58. ust. 2 pkt. 2. ustawy o lasach – stosownie do uzasadnienia do niniejszego zarządzenia, zawartego w załączniku nr 2;
3. Dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych w Pile jest obowiązany do inicjowania, koordynowania i nadzorowania nadleśniczych przy wykonywaniu przez nich zadań, o których mowa w ust.1. i ust.2.⁹

4. Sporządzanie raportów, o których mowa w § 3. ust.1, oraz doprowadzanie do wykorzystywania tego raportu w sposób, o którym mowa w § 3. ust.2., stanowi zadanie własne Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych;
5. Dyrektor Generalny Lasów Państwowych, na podstawie art. 58. ust. 2. pkt.2., zleca sporządzanie powołanego raportu Katedrze, o której mowa w ust. 2.

§ 6.

1. Nadleśniczowie, kierujący nadleśnictwami, na terenie których zlokalizowane są powierzchnie, stanowiące w/w sieć stałych powierzchni prognostycznych, ujmują zadania, związane z utrzymaniem i prowadzeniem obserwacji na tych powierzchniach, w swoich planach finansowo – gospodarczych;
2. Dyrektor Generalny Lasów Państwowych pokrycie kosztów zadań, o których mowa w ust.1.ujmuje w planie finansowym funduszu leśnego – w części, dotyczącej wydatków przedmiotowych;
3. W planie funduszu leśnego ujmuje się również kwoty, służące pokryciu kosztów sporządzenia raportu rocznego, o którym mowa w § 4 ust.4 i ust.5.;
4. Uruchamianie i rozliczanie środków, o których mowa w ust. 2. i ust.3. , następuje zgodnie z regulacjami, dotyczącymi sporządzania i realizacji planów finansowo – gospodarczych w Lasach Państwowych.

Postanowienia końcowe

§ 7

Z mocy niniejszego zarządzenia ustala się, że przy Katedrze, o której mowa w § 5 ust.2 i ust.5., pozostają prawa autorskie z wykonanych prac naukowo – badawczych, uprawniające autorów tych prac do:

- a) dokonywania publikacji;
- b) wykorzystywania lub udostępniania wyników prac w przewodach doktorskich i habilitacyjnych;
- c) propagowania wyników podczas wykładów, wygłaszania referatów oraz prowadzenia warsztatów naukowych

§ 8

Raport roczny, o którym mowa w § 6 ust.3., jest zamieszczany na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Lasów Państwowych, tak, aby mógł on w szczególności służyć racjonalizowaniu gospodarki leśnej przez wszystkich zainteresowanych właścicieli i posiadaczy lasów .

§ 9

Dyrektora regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych w Pile zobowiązuje się do podjęcia bez zbędnej zwłoki prac nad sporządzeniem aneksów do planów urządzenia lasu w w/w nadleśnictwach, sankcjonujących funkcje celu stałych powierzchni prognostycznych, wyszczególnionych w załączniku nr 1¹⁰

§ 10

Wykonanie zarządzenia spoczywa odpowiednio na :

- 1) Dyrektorze regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych;
- 2) nadleśniczych, o których mowa w § 6 ust.1;
- 3) naczelniku komórki wewnętrznej Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych, właściwym w sprawach badań i studiów prognostycznych, służących zachowania trwale zrównoważonej gospodarki leśnej;
- 4) na naczelniku komórki wewnętrznej Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych, właściwym w sprawie zlecania prac naukowo – badawczych (zlecenie w/w raportów rocznych).

§ 11

1. Niniejsze zarządzenie należy traktować jako wzorzec reglamentacji wewnętrznej – przy ewentualnym poszerzaniu listy powierzchni obserwacyjnych, tworzących system stałych powierzchni prognostycznych;
2. Oceny oraz obserwacje, dokonywane na stałych powierzchniach prognostycznych, należy traktować jako uzupełnienie badań w zakresie monitoringu leśnego oraz jako część składową banku danych o lasach

§ 12

Częścią składową niniejszego zarządzenia jest uzasadnienie, stanowiące załącznik nr 2

§ 13

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania, z tym, że:

- a) sporządzenie aneksów do planów urządzenia lasu, o których mowa w § 9, powinno zostać zakończone do końca października 2006 r,
- b) funkcjonowanie stałych powierzchni prognostycznych według reguł, ujętych w niniejszym zarządzeniu, powinno rozpocząć się od roku 2007,
- c) pierwszy raport roczny, o którym mowa powyżej., powinien zostać sporządzony do końca listopada 2007 r

**DYREKTOR GENERALNY
LASÓW PAŃSTWOWYCH**

---

¹ Statut Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe został nadany zarządzeniem nr 50 Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 18. maja 1994 r. § 6 Statutu Lasów Państwowych stanowi, że w wykonaniu zadań określonych przez ustawę (o lasach) oraz przez przepisy wykonawcze do ustawy, a także innych przepisów prawnych. Dyrektor Generalny wydaje zarządzenia i decyzje obowiązujące w Lasach Państwowych

² Art. 13 a. ust.1 pkt.1) ustawy o lasach stanowi, że w „celu realizacji trwale zrównoważonej gospodarki leśnej Lasy Państwowe obowiązane są w szczególności do (...) prowadzenia oceny stanu lasów i zasobów leśnych oraz prognozowania zmian w ekosystemach leśnych”;

³ Art. 33. ust. 3 pkt. 3. ustawy o lasach stanowi, że Dyrektor Generalny Lasów Państwowych inicjuje, organizuje oraz koordynuje przedsięwzięcia na rzecz ochrony lasów, racjonalnej gospodarki leśnej i rozwoju leśnictwa”;

⁴ Art. 33. ust. 3. pkt. 4. ustawy o lasach stanowi, że Dyrektor Generalny Lasów Państwowych m.in. „organizuje (...) prognozowanie w leśnictwie”;

---

⁵ Art. 33. ust. 3. pkt. 8. stanowi, że Dyrektor Generalny Lasów Państwowych „organizuje wspólne przedsięwzięcia jednostek organizacyjnych Lasów Państwowych” ;

⁶ Art. 56. ust.2 ustawy o lasach stanowi, że środkami „funduszu leśnego dysponuje Dyrektor Generalny” Lasów Państwowych. Natomiast Art. 58. ust. 2 pkt.1., pkt. 2., pkt. 5. stanowi, że środki „funduszu leśnego mogą być przeznaczone (...) na (...) wspólne przedsięwzięcia jednostek organizacyjnych Lasów Państwowych (...), (...) badania naukowe (...), (...) prace związane z oceną i prognozowaniem stanu lasów i zasobów leśnych”;

⁷ Art. 33. ust. 3 pkt. 6 stanowi, że Dyrektor Generalny Lasów Państwowych inicjuje, popiera i finansuje badania w zakresie leśnictwa oraz nadzoruje wykorzystanie wyników tych badań;

⁸ Klasyfikacja działalności leśnej, w tym klasyfikacja działalności administracyjnej w zakresie gospodarki leśnej (tzw. zasadniczej działalności administracyjnej, polegającej za zarządzaniu zasobami ludzkimi i majątkowymi w ramach zwykłego zarządu) stanowić będzie przedmiot odrębnego zarządzenia Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych;

⁹ Obowiązek, o którym mowa w § 5. ust.3. niniejszego zarządzenia wynika z art. 34 pkt. 2 c. ustawy o lasach, który stanowi, że dyrektor „regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych (...) inicjuje, koordynuje oraz nadzoruje działalność nadleśniczych (...)”;

¹⁰ Zgodnie z art. 15. pkt. 6 ustawy o lasach za lasy ochronne mogą być uznane lasy, które (...) „mają szczególne znaczenie przyrodniczo – naukowe”; zgodnie z art. 18. ust.4 pkt. 1) lit. a – plan „urządzenia lasu powinien zawierać w szczególności „zestawienie (...) lasów ochronnych. W świetle tych przepisów – dyrektor regionalnej dyrekcji Lasów Państwowych powinien doprowadzić do uznania stałych powierzchni prognostycznych za lasy ochronne ze względu na unikatowe znaczenie naukowo – poznawcze. W aneksie do planu urządzenia lasu należałoby doprowadzić do utrwalenia zastrzeżenia, że zdania, prowadzone na w/w stałych powierzchniach prognostycznych powinny przebiegać zgodnie z programem podporządkowanym wyżej opisanej w niniejszym zarządzeniu ocenno – prognostycznej funkcji celu tych powierzchni.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

do projektu ustawy o zmianie ustawy o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowany akt normatywny oddziałuje na:

- podmioty gospodarcze, które będą objęte wspólnotowym i krajowym systemem handlu uprawnieniami do emisji,
- Krajowego Administratora Handlu Uprawnieniami do Emisji, zwanego dalej „Krajowy Administrator”,
- organy administracji rządowej i samorządowej zaangażowane w nadzór oraz koordynację i kontrolę podmiotów obejmowanych systemem handlu uprawnieniami do emisji.

Wejście w życie ustawy będzie miało wpływ na funkcjonowanie podmiotów gospodarczych wprowadzających do powietrza substancje objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji oraz ich działania zmierzające do redukcji lub uniknięcia tych emisji.

Dostosowanie polskich przepisów do wymogów Unii Europejskiej umożliwi polskim przedsiębiorcom obrót uprawnieniami do emisji w ramach rynku Wspólnoty Europejskiej i rynku krajowego.

Akt ten nakłada nowe obowiązki na ministra właściwego do spraw środowiska oraz Krajowego Administratora. Ustawa umożliwi realizację długofalowej strategii współpracy międzynarodowej, szczególnie w ramach Wspólnoty Europejskiej, dotyczącej zmian klimatu.

Obciążenia administracyjne nakładane projektowaną regulacją nie stanowią dodatkowego obciążenia dla podmiotów.

2. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżet samorządu terytorialnego

Wejście w życie projektu ustawy spowoduje konieczności wydatkowania środków budżetu państwa. Związane jest to z utworzeniem Urzędu Krajowego Administratora w randze centralnego organu administracji rządowej. Na utworzenie Urzędu Krajowego Administratora należy zarezerwować w budżecie państwa 14,5 milionów zł. Środki te zostaną przeznaczone na utworzenie i utrzymanie 50 stanowisk pracy i 50 etatów. Kwotę tą stanowią m.in. koszty: wynagrodzenia osobowego, wynagrodzenia bezosobowe, składki od wynagrodzeń, inne świadczenia na rzecz pracownika, amortyzacja, materiały, usługi obce, podatki i opłaty, podróże służbowe, pozostałe koszty.

W ustawie z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych i innych substancji przewidziano nowe zadania dla Inspekcji Ochrony Środowiska, która obok akredytowanych audytorów będzie weryfikowała i oceniała roczne raporty, sporządzane zgodnie z projektem ustawy przez podmioty objęte systemem. Bez

wzmocnienia kadrowego, którego nie przewidziano na etapie przygotowywania ustawy o handlu uprawnieniami do emisji w 2004 r., nie było możliwe wykonywanie przedmiotowych zadań.

Skutki finansowe dla budżetu państwa związane z zadaniami w zakresie *wymierzania kar i prowadzenia weryfikacji rocznych raportów* związane są z koniecznym wzrostem zatrudnienia w Inspekcji Ochrony Środowiska. W związku z powyższym należy zabezpieczyć w budżecie państwa środki na nowe 34 etaty, tj. ok. 2.052.372 zł:

Proponowane zmiany w ustawie nie będą miały wpływu na budżety administracji samorządowej.

3. Wpływ aktu na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wprowadzenie w życie przepisów ustawy zapewni dostosowanie do wymogów Unii Europejskiej.

Polskie podmioty gospodarcze mogą stać się bardziej konkurencyjne na wspólnotowym i światowym rynku, co spowodowane jest dobrą sytuacją polskich podmiotów w zakresie przydziału uprawnień do emisji szczególnie gazów cieplarnianych. Podmioty gospodarcze będą mogły wykorzystywać ewentualne wpływy ze sprzedaży uprawnień na modernizację swojej infrastruktury.

W przypadku objęcia systemem innych substancji i instalacji (szczególnie SO₂ i dużych źródeł spalania) – ustawa może złagodzić skutki finansowe wdrożenia ostrych wymagań ochrony środowiska.

Wejście w życie projektowanej ustawy może też wymusić przyływ do Polski nowoczesnych rozwiązań technicznych i technologicznych, przyspieszając unowocześnienie wielu branż przemysłowych, które staną się bardziej przyjazne środowisku.

5. Wpływ aktu normatywnego na rozwój regionalny

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na sytuację i rozwój regionów.

6. Wskazanie źródeł finansowania, zwłaszcza jeżeli projekt pociąga za sobą zwiększenie obciążeń budżetu państwa

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na zwiększenie obciążeń budżetu państwa innych niż opisane w punkcie 2.

7. Konsultacje społeczne

Projekt zmiany ustawy w ramach konsultacji społecznych zostanie skierowany do stowarzyszeń zrzeszających poszczególne instalacje objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji, min.:

1. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”,
2. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność 80”,
3. Ogólnopolskie Porozumienia Związków Zawodowych,
4. Krajowa Izba Gospodarcza,
5. Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych,
6. Konfederacja Pracodawców Polskich,
7. Izba Energetyczno Przemysłowa,
8. Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie,
9. Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa,
10. Instytut Chemicznej Przeróbki Węgla,
11. Stowarzyszenie Papierników Polskich,
12. Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych,
13. Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie,
14. Stowarzyszenie Forum Opakowań Szklanych,
15. Stowarzyszenie Producentów Cementu i Wapna,
16. Związek Pracodawców Szkła,
17. Związek Producentów Cukru,
18. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego,
19. CERBUD Krajowe Zrzeszenie Producentów Materiałów Mineralnych,
20. Polska Izba Przemysłu Chemicznego - Związek Pracodawców,
21. Stowarzyszenie Przemysłu Wapienniczego,
22. Związek Pracodawców Ceramiki Budowlanej i Silikatów,
23. Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii,
24. Stowarzyszenie Producentów Płyt Drewnopochodnych w Polsce,
25. Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego,
26. Polski Komitet Energii Elektrycznej.

Projekt zostanie opublikowany na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska w celu przeprowadzenia konsultacji społecznych.